

HET MAGAZINE VOOR EEN ISLAMITISCH BEWUSTZIJN

EXPLICIET

JAARGANG 15, NUMMER 60 | JULI- AUGUSTUS- SEPTEMBER | PRIJS €3,-

Nederland: Een seculiere democratische dictatuur

REDACTIONEEL: KAPITALISME, EEN (GRIEKSE) TRAGEDIE **ECONOMIE:** HET BELANG VAN DE DEFENSIE-INDUSTRIE VOOR ECONOMISCHE ONTWIKKELING
KHILAF: BEWAPENING VAN DE ISLAMITISCHE STAAT AL KHILAF
ACHTERGROND: MACHTSEVENWICHT: AMERIKA'S NIEUWE PLAN VOOR HET MIDDEN-OOSTEN

MISSIE EN VISIE

IEDER MENS DRAAGT IN ZICHZELF HET BEWIJS VAN HET BESTAAN VAN EEN SCHEPPER.

IN PLAATS VAN HAAR TE LATEN DOLEN, HEEFT DEZE SCHEPPER-ALLAH (ﷻ) - ZIJN RECHTVAARDIGHEID EN BARMHARTIGHEID AAN ZIJN SCHEPPING GETOOND; DOOR TE OPENBAREN HET PAD WAAROP ZIJ VOORT DIENST TE GAAN IN DIT LEVEN, ALS OPLOSSING VOOR AL HAAR PROBLEMEN.

ZIJN OPENBARING DRAAGT IN HAARZELF HET BEWIJS DAT ZIJ WERKELIJK VAN HEM (ﷻ) AFKOMSTIG IS; DAARMEE BEWIJZEND DAT DE BRENGER VAN DEZE BOODSCHAP, MOHAMMED (ﷺ), WAARLIJK EEN PROFET IS.

ONZE VISIE IS DAT DEZE OPENBARING - DE ISLAMITISCHE MANIER VAN LEVEN - INDIEN OBJECTIEF BEOORDEELD HET VERSTAND ERVAN KAN OVERTUIGEN DAT ZE VAN ALLE ALTERNATIEVEN HET BESTE PAST BIJ DE REALITEIT VAN DE MENS EN HET LEVEN.

DE MISSIE VAN EXPLICIT, ALS ONAFHANKELIJK ORGAAN, IS VANUIT DEZE VISIE ISLAM TE PRESENTEREN AAN DE MENSEN; ALS ALTERNATIEF VOOR DE MANIEREN VAN LEVEN DIE RESULTEREN UIT DE IDEOLOGIEËN VAN MENSENHANDEN.

ONS DOEL IS ERVOOR TE ZORGEN DAT DISCUSSIES BETREFFENDE DE WEG VOORWAARTS VOOR DE MENS ISLAM OP BASIS VAN JUISTE KENNIS EN INZICHTEN EN VRIJ VAN VOOROORDEEL EN VOORINGENOMENHEID, BENADEREN.

HET MAGAZINE VOOR EEN ISLAMITISCH BEWUSTZIJN

EXPLICIET

JAARGANG 15
NUMMER 60

AANGEZIEN "COPYRIGHTS EN PATENT-EN" NIET IN OVEREENSTEMMING ZIJN MET ISLAM, BENT U VRIJ DE INHOUD VAN IEDERE EDITIE TE VERMENTIGVULDIGEN. WIJ VERZOEKEN U WEL ONS ALS REFERENTIE TE VERMIDDELLEN. HET MOET DUIDELIJK ZIJN DAT DE KORAN ALLEEN AUTHENTIEK IS IN ZIJN ORIGINIELE TAAL, HET ARABISCH, AANGEZIEN EEN PERFECTEVERTALING VAN DE KORAN ONMOGELIJK IS, MAKEN WE GEBRUIK VAN VERTALINGEN VAN DE BETEKENISSEN VAN DE HEILIGE KORAN, DEZEN GEFEN Slechts BEPERKT WEEER DE BETEKENIS VAN DE OORSPRONKELIJKE ARABISCHE TEKST.

3 MAANDELIJKS MAGAZINE
LOSSE NUMMERS A 3 €
JAARABONNEMENT A 15 €
(INCL. VERZENDKOSTEN)

VOOR EEN JAARABONNEMENT, ZOWEL IN NEDERLAND ALS BELGIË, CONTACTEER U IJ:

ABONNEMENTEN SERVICE
POSTBUS 51043
3300 GA ROTTERDAM

NA OVERMAKING VAN DE ABONNEMENTSGELDEN ONTVANGT U DAN EXPLICIET MAGAZINE EEN JAAR LANG BIJ U THUIS.

TEN NAME VAN DHR. T. BARAYIGIT
NEDERLAND REKENING NUMMER:
GIRO 7711613

TEN NAME VAN EXPLICIET
MAGAZINE
BELGIË REKENING NUMMER:
BE44 0016 9084 0645

INHOUDSOPGAVE

REDACTIONEEL

KAPITALISME, EEN (GRIEKSE) TRAGEDIE

BLZ. 04

ECONOMIE

*HET BELANG VAN DE DEFENSIE-INDUSTRIE VOOR
ECONOMISCHE ONTWIKKELING*

BLZ. 08

KHILAFAH

BEWAPENING VAN DE ISLAMITISCHE STAAT AL KHILAFAH

BLZ. 16

INTELLECTUELE KRITIEK

*NEDERLAND: EEN SECULIERE DEMOCRATISCHE
DICTATUUR*

BLZ. 24

ACHTERGROND

*MACHTSEVENWICHT: AMERIKA'S NIEUWE PLAN VOOR
HET MIDDE-OOSTEN*

BLZ. 28

U KUNT OOK CONTACT OPNEMEN VIA ONZE
WEBPAGINA: **WWW.EXPLICIET.NL**

KAPITALISME: EEN (GRIEKSE) TRAGEDIE

De uitvinders van de kapitalistische ideologie, de grote denkers van de Verlichting, wilden een nieuwe ideologie tot stand brengen die aan de onderdrukking en uitbuiting van de massa's door een kleine elite, zoals onder het feodalisme van de Middeleeuwen de regel was, een einde zou maken. Een ideologie die al de mensen de mogelijkheid zou geven om een gelukkig leven te leiden, niet enkel de adel en het leiderschap van de kerk.

De economische crisis in Griekenland toont eens te meer aan dat het project van deze denkers mislukt is. Want hun kapitalisme leidt net zoals het feodalisme tot onderdrukking en uitbuiting van de massa's door een kleine elite.

Griekenland heeft sinds haar oprichting altijd meer schulden gehad dan het land kon betalen. Om een zelfstandige natie te kunnen worden begon het in 1821 een militaire campagne tegen de Ottomaans Khilafa, waarvoor het een lening aanging met Groot-Brittannië. In ruil voor de belofte 800.000 pond terug te zullen betalen kreeg Griekenland 300.000 pond om een leger op te bouwen en de moslims uit Griekenland te verdrijven.

Griekenland konden deze schuld helemaal niet dragen, echter. Het werd daarom een gewoonte voor de Grieken om oude leningen terug te betalen door nieuwe leningen aan te gaan. In 1827 leidde dit voor de eerste maal tot een faillissement van de Griekse staat omdat de Europeanen op dat moment weigerden nieuwe leningen te verschaffen.

In 1833 vond de Griekse koning Otto de Rothschild familie bereid om nieuw geld te lenen aan Griekenland, waardoor de Grieken hun oudere schulden konden afbetalen. In ruil hiervoor moest de Griekse bevolking wel meer belasting betalen dan het onder Turkse heerschappij ooit gedaan had, een vereiste waar de Griekse regering al snel niet meer aan kon voldoen waardoor in 1843 een nieuw Grieks faillissement volgde.

Het zou niet de laatste keer zijn. Om treinverbindingen tussen de Griekse steden aan te kunnen leggen stak de Griekse regering zich tijdens de tweede helft van de 19e eeuw wederom in schulden die het

zich niet kon veroorloven, waardoor het land in 1893 voor een derde keer failliet ging.

Vanwege dit faillissement kwam Griekenland feitelijk onder het bestuur van degenen die zij geld schuldig was. Zij organiseerden de Griekse economie vervolgens op een manier die gunstig was voor hen, niet voor het Griekse volk. Op deze manier kon Griekenland een tijd lang de aflossing en rente op haar schulden betalen, maar in 1932 ging het weer verkeerd – een vierde Grieks faillissement resulteerde vanwege een teveel aan schulden.

Ondanks deze geschiedenis kreeg Griekenland na de Tweede Wereldoorlog wederom alle ruimte van de banken om opnieuw geld te lenen. De Griekse staatsschuld groeide hierdoor voortdurend. In 1990 bedroeg deze daarom al 110% van het Griekse Bruto Binnenlands Product (BBP).

Amerikaanse zakenbanken hielpen Griekenland vervolgens om ondanks deze grote schuld toch deel te kunnen nemen aan de Euro. Ze leenden miljarden dollars aan de Grieken door middel van complexe financiële afspraken die voorkwamen dat deze nieuwe schulden in de schuldstatistieken van het land werden opgenomen. De officiële Griekse schuld leek hierdoor gelijk te blijven, alhoewel Griekenland in werkelijkheid nieuwe schulden was aangegaan.

Eenmaal in de Euro stonden Duitse en Franse banken in de rij om Griekenland nog meer geld te lenen. Tussen 2002 en 2007 groeide de Griekse schuld daarom exponentieel.

In 2008, echter, kwam de kredietcrisis de banken rond de wereld in problemen bracht. Zij sloten daarom de kredietkraan voor Griekenland waardoor het land niet langer extra kon lenen om aan de verplichtingen op oudere leningen te voldoen. Griekenland is sindsdien effectief failliet.

Volgens de regels van het kapitalisme moet de pijn van een dergelijk faillissement gedeeld worden door degene die heeft geleend enerzijds en degenen die hebben uitgeleend anderzijds. De reden hiervoor dat zowel de lenende als de uitlenende partij verantwoordelijkheid kennen voor een fail-

lissement zoals beschreven. De lenende partij had het geleende geld beter moeten gebruiken. De uitlenende partij, echter, had beter de capaciteiten van de lenende partij om het geleende geld op correcte wijze te gebruiken moeten onderzoeken. De oplossing van kapitalisme voor faillissement is daarom schuldsanering. De failliete persoon moet dan een bepaalde periode van een absoluut minimum leven, zodat zoveel mogelijk van zijn inkomen aan zijn schuldenaren gegeven kan worden. Als er na deze periode nog een restschuld over blijft, echter, dan schrijven de schuldenaren deze af zodat de failliete persoon een nieuwe start kan maken.

In het geval van Griekenland kunnen de banken niet claimen dat ze niet konden weten dat Griekenland hun geld zou verkwisten. Het land heeft immers een lange geschiedenis van faillissementen door onjuist gebruik van geleend geld. Toch wordt er alles aan gedaan om de pijn van het faillissement volledig bij de Griekse bevolking te leggen en de banken volledig te ontzien.

De Europese Unie eist van de Griekse regering dat ze bezuinigt door uitkeringen en pensioenen te verlagen en minder uit te geven aan zorg en onderwijs; en dat ze haar inkomen vergroot door meer geld binnenhalen middels hogere en meer belastingen (BTW & crisisheffing). In ruil hiervoor, echter, worden de Griekse schulden niet deels afgeschreven door de banken. Nee, in ruil voor deze inspanningen mag Griekenland dan nieuw geld lenen van Europa en het internationaal Monetair Fonds (IMF) om haar schulden bij de banken in Duitsland en Frankrijk terug te kunnen betalen.

De zogenoemde “hulp” voor Griekenland is dus in werkelijkheid niets anders dan een reddingsoperatie voor de banken die op onverantwoorde wijze geld hebben geleend aan Griekenland. Het is een nieuwe lening voor de Grieken, bovenop een lening die het al niet terug kan betalen, zodat de banken buiten Griekenland hun geld kunnen krijgen. Daarom is de Griekse staatsschuld door alle “hulp” de voorbije jaren niet gedaald maar gestegen, van 103% van het BBP in 2007 tot 176% eind 2014.

Maar niet enkel de spelregels van de kapitalistische economie worden genegeerd. Zelfs de spelregels

van de democratie zijn overboord gegooid.

De mensen van Griekenland hebben diep moeten bloeden voor de Europese “hulp”, oftewel de reddingsoperatie voor de Europese banken. De Griekse economie is met 26% gekrompen ten opzichte van 2008 en omstreeks 44% van alle Grieken heeft tegenwoordig een inkomen dat lager is dan de armoedelij.

Bij de algemene verkiezingen van januari 2015 gaf de bevolking daarom haar stem aan de oppositiepartij Syriza geleid door Alexis Tsipras, omdat deze beloofde niet verder te zullen bezuinigen. Syriza kreeg 149 van de 300 zetels in het Griekse parlement, bijna het dubbele van de nummer twee, de Nieuwe Democratische Partij, die 76 zetels kreeg.

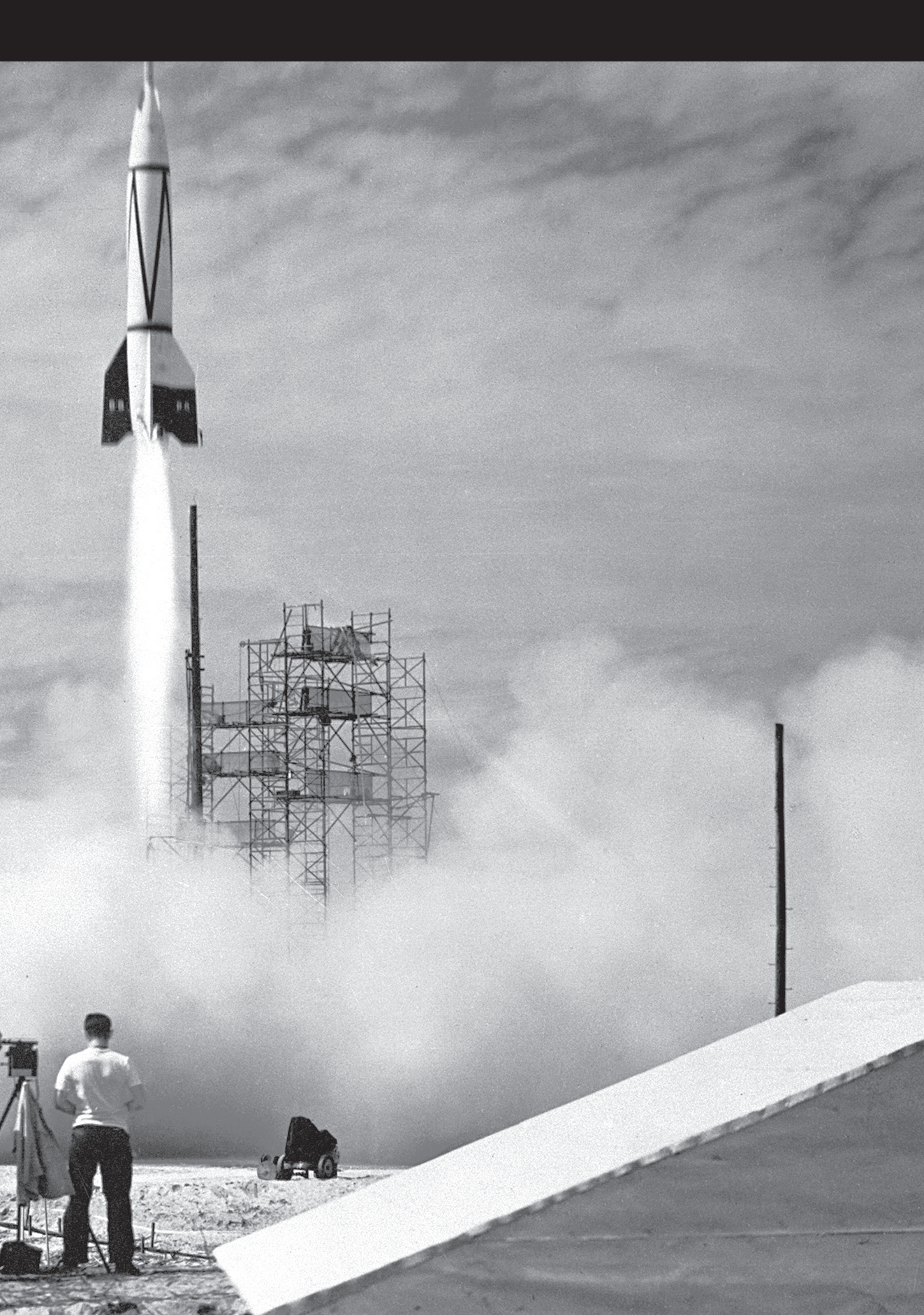
Europa weigerde echter de Grieken tegemoet te treden en eiste verdere bezuinigingen van Tsipras' regering. Tsipras organiseerde daarom een referendum in juli 2015 om van het Griekse volk te horen wat zij wilden dat hij zou doen. Akkoord gaan met de Europese eis? Of de voet stijf houden en niet extra bezuinigen, zelfs als dit een nieuw faillissement voor Griekenland zou betekenen en een uittreden uit de Euro? Wederom een ruime meerderheid, 61%, gaf aan tegen verdere bezuiniging te zijn.

Toch heeft Tsipras nu een akkoord gesloten met Europa waaronder hij belooft te zullen doen precies wat zij van Griekenland wil.

De ware taak van het economische en politieke systeem van de kapitalistische ideologie is hiermee duidelijk geworden. Ze bestaan om de mensen het idee te geven dat zij rechten hebben, terwijl de financiële elite hen kaalplukken zoals ze altijd al gedaan hebben.

HET BELANG VAN DE DEFENSIE-INDUSTRIE VOOR ECONOMISCHE ONTWIKKELING

De komende Islamitische Staat Al Khilafa zal voor ideologische en praktische redenen van de ontwikkeling van haar defensie-industrie een prioriteit maken. Voor kapitalistische economen die op basis van de standaard economische tekstboeken redeneren klinkt dit zoals vloeken in de kerk. Immers, de heersende opvatting in de kapitalistische economie theorie is dat iedere bemoeienis van de staat met de markt leidt tot “inefficiënties”, oftewel problemen in de economie.¹ In de moderne geschiedenis, echter, zijn de meeste baanbrekende technologische innovaties voortgekomen uit initiatieven van een staat, met militaire intenties.

Technologische innovaties in de moderne geschiedenis

De econoom Vernon Wesley Ruttan publiceerde in 2006 een artikel in antwoord op de vraag of oorlog noodzakelijk is voor economische ontwikkeling.² In dit artikel presenteerde hij een overzicht van de baanbrekende technologische innovaties in de 20e eeuw, waarbij hij voor ieder van hen de rol van de staat bij hun totstandkoming beschreef.

De stoommachine

John Watts wordt algemeen erkend als de uitvinder van deze stoommachine die verantwoordelijk was voor de industriële revolutie van de 18e en 19e eeuw. Watts gebruikte echter de kennis van ene John Wilkinson die in opdracht van de Britse overheid een machine had ontworpen om gaten te boren in massief staal. De Britse overheid gebruikte de machine van Wilkinson om kanonnen te produceren. Watts gebruikte de kennis van Wilkinson om de condensoren te ontwikkelen die noodzakelijk waren voor zijn stoommachine. Men kan dus argumenteren dat de industriële revolutie het resultaat was van staat geïnitieerd onderzoek voor militaire doeleinden.

Het vliegtuig

Het onderzoeksproject van de gebroeders Wright waar in 1903 's werelds eerste motorisch aangedreven vliegtuig uit voort kwam had geen banden met een staat. Echter, nadat de gebroeders Wright

hadden aangetoond dat motorische ondersteunde luchtvaart mogelijk was, was het staat geïnitieerd onderzoek voor militaire doeleinden dat verdere ontwikkeling van deze technologie dreef. De legers van Amerika, Duitsland, Groot-Brittannië en Frankrijk waren de grote klanten van de vliegtuigproducenten, maakten de luchtvaartindustrie dus levensvatbaar, en stuurden zo op indirecte wijze de richting van verder onderzoek. Ze faciliteerden echter ook op directe wijze het onderzoek in de luchtvaartindustrie. De Britse minister van oorlog Haldane, bijvoorbeeld, richtte een Advies Comité voor de Luchtvaart (“Advisory Committee for Aeronautics”, ACA) op om samenwerking tussen de luchtvaartindustrie, universiteiten en het Britse leger te kunnen promoten en financieren.³ In navolging van Groot-Brittannië richtte de Franse regering vervolgens de Centrale Organisatie voor Militaire Aerospace (“L’Etablissement Central de l’Aérostation Militaire”⁴) op; Amerika het Nationaal Advies Comité voor de Luchtvaart (“National Advisory Committee for Aeronautics”, NACA⁵); Duitsland het Laboratorium voor Aerodynamica aan de Universiteit van Göttingen⁶, en Rusland het Instituut voor Aerodynamica van Koutchino.⁷ Ten gevolge hiervan ontwikkelde de militaire luchtvaart zich voor de civiele luchtvaart dit deed. De civiele luchtvaart gebruikte feitelijk de kennis en technieken die door staats geïnitieerd onderzoeksprojecten voor militaire doeleinden ontwikkeld waren. Het is zelfs zo dat de technologische problemen die overbrugt moesten worden om commerciële transportvliegtuigen mogelijk te maken opgelost werden door onderzoek voor militaire doeleinden. De Boeing 707 resulteerde uit een onderzoeksproject gefinancierd door de Franse regering voor ontwikkeling van een vliegtuig dat gevechtsvliegtuigen in de lucht van brandstof kon voorzien. De latere Boeing 747 resulteerde uit een onderzoeksproject gefinancierd door de Amerikaanse regering voor ontwikkeling van een vliegtuig waarmee soldaten en militair materieel getransporteerd zouden kunnen worden.

De rakettechnologie

De rakettechnologie nam een vlucht nadat het Duitse leger in de jaren '30 van de vorige eeuw de Duitse Raket Gemeenschap (“Verein für Raumschiffahrt”, VfR⁸) financieel begon te ondersteu-

De eerste vlucht van de gebroeders Wright, 17 december 1903

nen. Leden van deze VfR traden later in dienst bij het Duitse leger en ontwikkelden de eerste kruisraket, de V2. Tegen het einde van de Tweede Wereldoorlog probeerden de geallieerden allemaal zoveel mogelijk van de Duitse ingenieurs achter de V2 in handen te krijgen. Deze ingenieurs, onder wie de “vader van de kruisraket” Wernher Von Braun, werkten vervolgens in dienst van het Amerikaanse leger verder aan optimalisering van de rakettechnologie. Zij waren feitelijk degenen die Amerika in staat stelden om Neil Armstrong en Buzz Aldrin naar de maan te sturen.⁹

De eerste toepassing van rakettechnologie op vliegtuigen vond eveneens in Duitsland plaats. In 1938 produceerde de Heinkel vliegtuigfabriek in opdracht van het Duitse leger het eerste straalvliegtuig, de Heinkel He 178.¹⁰

De atoomtechnologie

De oorsprong van atoomtechnologie is gelegen in het Manhattan project van het Amerikaanse leger dat als taak had de eerste atoombom te produceren.

¹¹ Na de Tweede Wereldoorlog vestigde de Amerikaanse regering het Atoomenergie Comité (“Atomic Energy Commission”) om te onderzoeken hoe deze technologie gebruikt zou kunnen worden

voor de productie van elektriciteit.

De computer

De elektronische computer werd in 1947 uitgevonden door John W. Machly and J. Prosper Eckert. Hun onderzoek was gefinancierd door het Amerikaanse leger. Niet toevallig was de eerste taak uitgevoerd door de computer dan ook een simulatie van een atoombom. De Amerikaanse onderneming IBM ontwikkelde de computer verder, maar eveneens in opdracht van het Amerikaanse leger. De wensen en verlangens van het Amerikaanse leger zouden tot ver in de jaren '80 van de vorige eeuw de focus van IBM's computer onderzoek blijven. Oftewel, IBM ontwikkelde alsmaar betere en snellere computers omdat het Amerikaanse leger aangaf hier grof geld voor te zullen betalen.

Het kloppende hart van iedere computer is de microprocessor. Het Amerikaanse leger heeft het grootste deel van het onderzoek dat uiteindelijk in de jaren '60 van de vorige eeuw tot de ontwikkeling van de microprocessor heeft geleid gefinancierd. In 1953 betaalde het Amerikaanse leger de helft van al het onderzoek naar microprocessoren door het bedrijf Bell Technology. Het hielp Bell en andere ondernemingen ook om door Amerika fabrieken en

J. W. Mauchly leunt op een UNIVAC-computer

laboratoria te bouwen. In de jaren '60 van de vorige eeuw, na de ontwikkeling van de microprocessor, was het Amerikaanse leger de grootste afnemer van microprocessoren. Het Amerikaanse leger kocht zo goed als al de microprocessoren die geproduceerd konden worden. Hierdoor konden bedrijven op grote schaal microprocessoren gaan produceren, waardoor men veel begon te leren over hoe dit geoptimaliseerd kon worden. Ook konden bedrijven hierdoor verder onderzoek naar de microprocessor financieren. Dit leidde tot de Wet van Moore: vanaf 1960 is de capaciteit van microprocessoren iedere 2 jaar verdubbeld.

De satelliet

Satellieten zijn van essentieel belang voor de moderne samenleving. Ze worden ondermeer gebruikt voor communicatie, voor weeranalyse, voor navigatie (GPS) en voor wetenschappelijk onderzoek naar de atmosfeer en het heelal. De eerste generatie satellieten werden echter ontworpen met militaire doeleinden in gedachten. De communistische Sovjet Unie was op 4 oktober 1957 de eerste staat

die een satelliet in een baan rond de aarde bracht, de Spoetnik. De Spoetnik was het resultaat van een door het Sovjet ministerie van defensie gefinancierd onderzoek.¹² De Amerikanen hadden op hetzelfde moment twee projecten om eveneens een satelliet de ruimte in te sturen. Het eerste project, project Vanguard, was een project onder leiding van de Amerikaanse marine.¹³ Het tweede project, project Orbiter, werd geleid door de Amerikaanse landmacht. Het project Orbiter zou er uiteindelijk in slagen de eerste Amerikaanse satelliet in een baan rond de aarde te krijgen.¹⁴

Het internet

Het internet is voortgekomen uit een project van het Agentschap voor geavanceerde onderzoeksprojecten van het Amerikaanse ministerie van defensie ("Defense Department Advanced Research Projects Agency", ARPA). De allereerste versie van het internet heette ARPANET en werd gepresenteerd tijdens een conferentie in Washington DC in 1972. In 1982 werd dit ARPANET opgesplitst in een net voor academisch onderzoek en een net specifiek voor het Amerikaanse leger. Het eerste net behield de naam ARPANET. Het tweede net kreeg de naam MILNET. Het ARPANET werd uiteindelijk opengesteld voor private ondernemingen en personen en ontwikkelde zich ten gevolge hiervan door tot het hedendaagse internet. Vanwege deze geschiedenis is de Amerikaanse overheid tot op de dag van vandaag de administrator voor het wereldwijde internet.¹⁵

Een verder voorbeeld van de rol van de staat in technologische innovatie dat niet door Ruttan besproken wordt, is Silicon Valley. Silicon Valley is een begrip in de modern economie. Het is de plaats waar verreweg de meeste beroemde en succesvolle high-tech bedrijven gevestigd zijn die de huidige IT revolutie grotendeels vorm geven. Deze Silicon Valley is feitelijk opgezet door het Amerikaanse leger.¹⁶ Ook vandaag de dag, echter, is het Amerikaanse leger de drijvende kracht achter het onderzoek dat in Silicon Valley wordt ondernomen. Toen in 2006 R&D Magazine de 100 beste uitvindingen van de 21e eeuw in Silicon Valley op een rijtje zette, bleek dat het Amerikaanse leger direct betrokken was geweest bij 73 van hen. Slechts 27 van deze uitvindingen waren niet het resultaat van

onderzoek ofwel ondernomen ofwel gefinancierd door het Amerikaanse leger.¹⁷

Waarom is de staat zo belangrijk geweest voor technologische innovatie?

Mariana Mazzucato, een econoom verbonden aan de Universiteit van Sussex in Groot-Brittannië, heeft onderzoek gedaan naar de rol van de staat bij technologische innovatie. In het boek dat zij op basis van dit onderzoek heeft gepubliceerd¹⁸ geeft zij de volgende verklaring voor het feit dat de meeste baanbrekende technologische innovaties voortgekomen uit initiatieven van een staat:

Baanbrekend onderzoek is een lange termijn activiteit

Private ondernemingen, zowel ondernemers als banken, zijn van nature gericht op winst, en wel het liefst op korte termijn. Het kan echter zomaar 10 tot 20 jaar duren voordat een baanbrekend onderzoek omgezet is in een product dat door een private onderneming naar de markt gebracht kan worden. Private ondernemingen willen (en kunnen vaak) niet 10 of 20 jaar wachten met geld verdienen en daarom geniet baanbrekend onderzoek niet hun voorkeur.

Baanbrekend onderzoek is risicovol

Iedereen kan zijn geld maar één keer uitgeven. Private ondernemingen investeren daarom bij voorkeur in zaken waar het risico op mislukken het kleinst is. Voor wat betreft technologisch onderzoek betekent dit dat private ondernemingen een voorkeur hebben voor onderzoek naar nieuwe toepassingen voor reeds bestaande technologieën. Onderzoek naar hoe een bestaande technologie gebruikt zou kunnen worden is veel minder onzeker dan onderzoek naar nieuwe technologieën, namelijk. Anders gezegd, de kans op falen is veel groter bij onderzoek naar nieuwe technologieën en daarom geniet dergelijk onderzoek niet de voorkeur van private ondernemingen.

Volgens Mazzucato zijn investeringen van de staat in baanbrekend onderzoek daarom absoluut noodzakelijk, omdat er zonder deze financiering geen tot weinig van dit voor economische ontwikkeling

essentiële onderzoek plaats zal vinden.

In toevoeging op de analyse van Mazzucato kan verder gezegd worden dat het natuurlijk is voor een staat om te investeren in baanbrekend onderzoek. Een staat wordt namelijk primair gedreven een verlangen om haar positie in de wereld te optimaliseren, niet door een winstmotief.

Deze doelstelling is van nature een kwestie van de lange termijn. Het kost simpelweg tijd om de macht op te bouwen die nodig is om te kunnen concurreren met andere staten. China, bijvoorbeeld, is al sinds het begin van de jaren '70 van de vorige eeuw bezig met haar wederopleving.¹⁹ Staten hebben daarom geen primaire bezwaren tegen baanbrekend onderzoek, alhoewel dit meestal lang duurt, omdat een staat kijkt naar de lange termijn.

Deze doelstelling vereist ook baanbrekend onderzoek. De macht die een staat nodig heeft voor optimalisatie van haar positie in de wereld bestaat namelijk uit twee kernelementen, te weten economische en militaire macht. Een sterke economie kan de opbouw van een sterk leger financieren, terwijl een sterk leger rond de wereld de economische belangen van de staat kan beschermen en verdedigen. Economische en militaire macht gaan hand in hand, derhalve, en zij geven een staat de mogelijkheid om de andere elementen van macht – politieke macht en “soft power” – op te bouwen. Economische en militaire macht worden primair gebouwd op baanbrekend onderzoek. De aard van baanbrekend onderzoek is namelijk dat het iets volslagen nieuws tot stand brengt dat niet snel of eenvoudig gekopieerd kan worden door anderen. Toepassing van nieuwe kennis uit baanbrekend onderzoek geeft een staat dus een voordeel op haar concurrenten voor de lange termijn – want het zal een lange tijd duren voordat concurrerende staten hetzelfde baanbrekende onderzoek hebben afgerond. De toepassing van nieuwe kennis uit baanbrekend onderzoek in producten geeft een staat dus een economisch voordeel waardoor zij de winst van haar bedrijven kan vergroten, oftewel het vergroot haar economische macht. En toepassing van de nieuwe kennis uit baanbrekend onderzoek in wapensystemen geeft een staat een militair voordeel, oftewel het vergroot haar militaire macht. (Daarom proberen staten de resultaten van baanbrekend on-

Wat zijn de voorwaarden voor succesvolle technologische innovatie?

de twee landen die in de 20e eeuw het meest bijgedragen hebben aan de voortuitgang van de wetenschap zijn de Sovjet Unie en Amerika. Beide landen waren zo bang voor elkaar dat ze van ontwikkeling van hun leger de absolute prioriteit in hun staatsbeleid maakten. Dit dreef beide landen in de handen van de wetenschap. Zowel in het communistische oosten als in het kapitalistische westen werden immense budgeten ter beschikking gesteld aan wetenschappers om hen in staat te stellen het baanbrekend onderzoek te verrichten dat de ontwikkeling van nieuwe en meer geavanceerde wapensystemen mogelijk zou maken.

De uiteindelijke ondergang van de Sovjet Unie kwam niet doordat haar beleid voor technologische innovatie faalde terwijl het beleid van Amerika succesvol. Beide landen waren technologisch succesvol want in beide landen namen wetenschap en kennis een enorme vlucht. Het beste bewijs hiervoor is het feit dat tijdens de ondergang van de Sovjet Unie, tussen 1988 en 1991, duizenden wetenschappers uit de voormalige communistische wereld werden uitgenodigd om naar de Verenigde Staten te verhuizen en daar verder te werken aan innovatie.²¹ Met andere woorden, de wetenschap in de Sovjet Unie deed niet onder voor de wetenschap in Amerika.

Het verschil was dat in de Sovjet Unie de vooruitgang op wetenschappelijk gebied enkel gebruikt werd voor militaire doeleinden, terwijl in Amerika deze vooruitgang ook de rest van de economie wist te beïnvloeden. De economie van de Sovjet Unie stagneerde daarom, terwijl die in Amerika groeide. Ten gevolge hiervan moest de Sovjet Unie, om de noodzakelijk investeringen in de wetenschap te kunnen blijven doen, steeds meer bezuinigen op andere zaken, waardoor het leven van haar onderdanen alsmaar moeilijker werd. Terwijl in de Amerika de groeiende economie enerzijds de staat de mogelijkheid gaf om te blijven investeren in wetenschap en anderzijds de levensstandaard van de bevolking verhoogde.

Uiteindelijk liet dit de Sovjet Unie zowel econo-

misch als ideologisch failliet achter. De economie kon het militaire apparaat niet langer financieren. En de bevolking verloor het geloof in de ideologie omdat deze hun levensstandaard maar niet wist te verhogen.

De verklaring voor het feit dat het wetenschappelijk onderzoek van de Sovjet Unie niet zoals in Amerika gans de economie vooruit dreef, maar enkel het leger, is gelegen in de verschillende manieren waarop beide landen het wetenschappelijk onderzoek organiseerden.

In Sovjet Unie organiseerde de staat alles. Ze zette de onderzoekscentra op en ze vestigde de bedrijven die gebruik moesten maken van de technologische innovaties die hier tot stand werden gebracht. In de communistische plan-economie was de taak van al deze bedrijven beperkt tot de instructies van de staat. Als je opgezet was om vliegtuigen te produceren dan produceerde je vliegtuigen en dacht je niet na wat je met de vliegtuigtechnologie nog meer zou kunnen doen.

In Amerika, daarentegen, is wetenschappelijk onderzoek een samenwerkingsverband tussen de staat en private ondernemingen. De staat heeft de geopolitieke, lange termijn visie. Op basis hiervan kan de staat bepalen in welke gebieden innovatie nodig is om een militaire superioriteit op te kunnen bouwen of uit te kunnen breiden. De staat huurt echter private ondernemingen in om het onderzoek te doen dat noodzakelijk is om deze innovaties te realiseren. Deze bedrijven worden ook ingehuurd om op basis van deze innovaties de nieuwe wapensystemen te bouwen die de staat oorspronkelijk in gedachten had. Deze benadering geeft de private ondernemingen in Amerika niet alleen wetenschappelijk kennis, maar ook de capaciteit om deze kennis om te zetten in goederen in diensten. De verkoop van deze goederen en diensten aan de staat, vervolgens, maakt deze bedrijven winstgevend. Private ondernemingen gebruiken deze winst dan om zelf verder onderzoek te doen naar nieuwe toepassingen voor nieuwe kennis, zodat nog meer winst gemaakt kan worden. Zo wordt de nieuwe kennis verspreid door gans de economie, waardoor het door de staat geïnitieerde onderzoek niet enkel van voordeel is voor het leger maar voor gans de economie.

De ervaring leert, derhalve, dat succesvolle technologische innovatie, dat wil zeggen innovatie die zowel het leger als de economie van een land sterker maakt, samenwerking vereist tussen de staat en private ondernemingen.

Het probleem waar dit “Amerikaanse model” voor technologische innovatie momenteel mee worstelt, echter, is dat de staat wel deelt in de lasten die horen bij baanbrekend wetenschappelijk onderzoek maar niet in de baten die hieruit resulteren – de staat financiert het onderzoek, de private ondernemingen maken de winsten en betalen nauwelijks belasting hierover. Ten gevolge hiervan besteed Amerika een alsmaar kleiner percentage van haar bruto binnenlands product aan baanbrekend wetenschappelijk onderzoek, omdat de staat die het meeste baanbrekende onderzoek financiert steeds grotere financiële problemen ontwikkelt.²²

Er zijn twee mogelijke oplossingen voor dit probleem. De staat kan hogere belastingen heffen op ondernemingen zodat zij meer van de baten van baanbrekend onderzoek ontvangt. Dit is echter een conflict-oplossing (“Geef ons iets van jouw baten!”) waartegen private ondernemingen zich gewoonlijk verzetten.

Het alternatief is om de staat een minderheidsbelang te laten nemen in de ondernemingen die voor haar baanbrekend onderzoek verrichten. Dit is een partner-oplossing. In ruil voor het financieren van het baanbrekend onderzoek en het kopen van de wapensystemen die hieruit resulteren wordt de staat partner van de private onderneming wanneer deze op basis van het baanbrekend onderzoek producten voor consumenten ontwikkelt, zodat de staat deelt in de baten.

¹ “War makes us Poor...and Drags the Economy Down Through the Floor: Top Economists Say War Is Bad for the Economy”, www.washingtonsblog.com/2014/06/war-makes-us-poor-pushes-economy-floor.html

² “Is War Necessary for Economic Growth?”, Vernon W. Ruttan, Universiteit van Minnesota, 2006, www.csbsju.edu/Documents/Clemens%20Lecture/HistoricallySpeaking-Issues%20merged%201%2016%2007_2_.pdf

³ In toevoeging op noot 1, zie ook: https://en.wikipedia.org/wiki/Advisory_Committee_for_Aeronautics

⁴ In toevoeging op noot 1, zie ook: <https://en.wikipedia.org/wiki/ONERA>

[org/wiki/ONERA](https://en.wikipedia.org/wiki/ONERA)

⁵ In toevoeging op noot 1, zie ook: https://en.wikipedia.org/wiki/National_Advisory_Committee_for_Aeronautics

⁶ In toevoeging op noot 1, zie ook: https://en.wikipedia.org/wiki/University_of_Göttingen

⁷ In toevoeging op noot 1, zie ook: https://en.wikipedia.org/wiki/National_Advisory_Committee_for_Aeronautics

⁸ https://en.wikipedia.org/wiki/Verein_für_Raumschiff-fahrt

⁹ In toevoeging op noot 1, zie ook: https://en.wikipedia.org/wiki/V-2_rocket

¹⁰ In toevoeging op noot 1, zie ook: https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_the_jet_engine

¹¹ In toevoeging op noot 1, zie ook: https://en.wikipedia.org/wiki/Manhattan_Project

¹² In toevoeging op noot 1, zie ook: https://en.wikipedia.org/wiki/Sputnik_1

¹³ In toevoeging op noot 1, zie ook: https://en.wikipedia.org/wiki/Project_Vanguard

¹⁴ In toevoeging op noot 1, zie ook: https://en.wikipedia.org/wiki/Project_Orbiter

¹⁵ In toevoeging op noot 1, zie ook: www.forbes.com/sites/emmawoollacott/2014/03/15/us-government-cedes-control-of-the-internet/

¹⁶ <http://steveblank.com/secret-history/>

¹⁷ www.nybooks.com/articles/archives/2014/apr/24/innovation-government-was-crucial-after-all/

¹⁸ “The Entrepreneurial State: Debunking Public vs. Private Sector Myths”, Mariana Mazzucato, 2013, www.amazon.com/gp/product/0857282522

¹⁹ “Demythifying the Chinese Economy”, Yustin Yifu Lin, Worldbank, <http://siteresources.worldbank.org/DEC/Res-sources/84797-1104785060319/598886-1104852366603/599473-1223731755312/Speech-on-Demythifying-the-Chinese-Economy.pdf>

²⁰ “The US Government’s Secret Plan to Spy for American Corporations”, Glenn Greenwald, The Intercept, <https://firstlook.org/theintercept/2014/09/05/us-governments-plans-use-economic-espionage-benefit-american-corporations/>

²¹ “Soviet Scientists Flock to U.S., Acting as Tonic for Colleges”, New York Times, www.nytimes.com/1990/05/08/us/soviet-scientists-flock-to-us-acting-as-tonic-for-colleges.html

²² “The coming R&D crash”, The Washington Post, www.washingtonpost.com/blogs/wonkblog/wp/2013/02/26/the-coming-rd-crash

Khilafah

BEWAPENING VAN DE ISLAMITISCHE STAAT AL KHILAFAH

De noodzaak tot bewapening

De wederoprichting van de Islamitische Staat Al Khilafa zal zonder twijfel goed nieuws zijn voor de moslims. De Khilafa zal immers de huidige landen in de moslimwereld verenigen en daardoor de moslim Oemma sterker maken. Door de Islamitische wet in alle bereiken van het leven toe te passen zal de Khilafa ook zorgen voor de belangen van de moslims, waardoor de mensen hun rechten terug zullen krijgen en hun uitbuiting door de imperialistische naties gestopt zal worden.

Voor precies dezelfde redenen zal deze aanstaande gebeurtenis door andere mensen niet met tevreden gejuich en geklap ontvangen worden. In Washington DC, Londen en Parijs, de hoofdsteden van de imperialistische naties, zal bij wederoprichting van de Khilafa de stemming onder de leidende figuren teneergeslagen zijn. Zij realiseren zich, namelijk, dat dit hun controle over de moslimwereld, de bron voor hun rijkdommen, zal beëindigen.

Het moet daarom verwacht worden dat de imperialistische naties zullen proberen de wederopgerichte Islamitische Staat Al Khilafa onderuit te halen, net zoals de Qoraisj van Mekka probeerden de Islamitische Staat gevestigd in Al Madina door Profeet Mohammed (saw) te vernietigen. De Khalifa zal met wijsheid om moeten gaan met deze situatie.

Hij zal de capaciteit van de imperialistische naties om de moslimlanden te beïnvloeden moeten breken. Hiervoor zal hij de agenten van de imperialistische naties onder de moslims moeten isoleren en de (geheime) agenten van de imperialistische naties moeten uitzetten. Zodat de imperialistische naties geen onrust meer zullen kunnen stoken in de Khilafa.

Hij zal ook de imperialistische naties moeten ontmoedigen om hun legers in te zetten tegen de Islamitische Staat Al Khilafa en een aanval uit te voeren. Hiervoor zal hij het moslimleger snel moeten opbouwen:

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ
تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا
تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ

“En maak voor hen gereed alle mogelijke macht, en hengsten voor oorlog, waarmee de vijand van Allah en jullie vijand, en anderen buiten hen die jullie niet kennen doch Allah kent hen, afgeschrikt zullen worden.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Anfaal 8, vers 60)

De ontmoediging van de vijanden van Islam en de moslims vereist meer dan enkel het opbouwen van de defensieve capaciteiten van het moslimleger. Het vereist ook het opbouwen van offensieve capaciteiten. Dit klinkt misschien onlogisch, maar het verband tussen offensieve militaire capaciteiten en ontmoediging en afschrikking van de vijand is duidelijk. Als een land enkel over defensieve militaire capaciteiten beschikt, dan zullen haar vijanden zich kunnen concentreren op de vraag hoe ze deze capaciteiten kunnen omzeilen. Daarentegen, als een land over zowel defensieve als offensieve militaire capaciteiten beschikt, dan zullen haar vijanden zich ook zorgen moeten maken over hun eigen verdediging. Aangezien verdediging (behouden wat je hebt) voor aanvallen (uitbreiden wat je hebt) komt, gelden in militaire strategie de volgende twee regels:

1. Des te groter de defensieve capaciteit van een land, des te kleiner de kans dat een vijandelijke natie een manier zal vinden om aan te vallen.
2. Des te groter de offensieve militaire capaciteit van een land, des te kleiner de kans dat een vijandelijke natie zal nadenken over het vinden van een manier om aan te vallen.

Wat de Khalifa precies zal moeten ondernemen om deze vereiste militaire capaciteiten, zal mede afhankelijk zijn van de capaciteiten die hij zal erven van de legers van de huidige landen in de moslimwereld.

De capaciteit van de legers van de landen in de moslimwereld

De militaire capaciteit van een land moet op twee manieren beoordeeld worden. Men moet kijken naar de beschikbare manschappen, uitrustingen en wapensystemen waarover het land beschikt, oftewel de huidige capaciteit. En men moet kijken naar de capaciteit van het land om deze uitrustingen en

wapensystemen te produceren, te onderhouden en door te ontwikkelen, oftewel de potentiële capaciteit.

Het eerste perspectief, de huidige capaciteit, is meer een korte termijn perspectief. Het tweede perspectief, de potentiële capaciteit, is van meer belang voor de middellange of lange termijn. Een land dat niet zelf militaire uitrustingen en wapensystemen kan produceren zal zeker op termijn te zwak worden om zichzelf te verdedigen, zelfs als zij in eerste instantie sterk genoeg is. Haar uitrustingen en wapensystemen zullen door strijd uitgeput raken, immers. Bovendien zullen haar vijanden proberen nieuwe en meer machtige militaire uitrustingen en wapensystemen te ontwikkelen om de uitrustingen en wapensystemen van anderen te kunnen omzeilen.

De huidige militaire capaciteiten van de landen in de moslimwereld is voor wat betreft manschappen uitstekend. Pakistan, bijvoorbeeld, heeft meer dan 600.000 actieve soldaten verdeeld over landmacht, luchtmacht en marine, een groot deel waarvan praktische gevechtservaring heeft. Verder hebben Turkije en Egypte meer dan 500.000 actieve soldaten, terwijl Bangladesh en Indonesië allebei iets meer dan 300.000 actieve soldaten hebben. Geen natie op de wereld heeft zoveel parate militairen als de Islamitische Oemma, feitelijk.¹

De militaire uitrustingen en wapensystemen waarover deze soldaten beschikken is veelal verouderd, echter.

Pakistans luchtmacht, bijvoorbeeld, bestaat grotendeels uit Chinese F-7 jagers die in de jaren '50 van de vorige eeuw zijn ontworpen. Momenteel integreert Pakistan een nieuw vliegtuig in haar luchtmacht, de JF-17, maar dit is grotendeels een 3e generatie gevechtsvliegtuig, oftewel gebaseerd op ontwerpen van de jaren '60 en '70 van de vorige eeuw. Ter vergelijking, Amerika werkt momenteel om al haar 4e generatie gevechtsvliegtuigen, gebaseerd op ontwerpen van de jaren '80 van de vorige eeuw, te vervangen door nieuwe 5e generatie vliegtuigen zoals de F22 en de F35. De Pakistaanse marine bestaat uit schepen die in de jaren '90 van de vorige eeuw uit dienst zijn genomen door de Europese en Amerikaanse marines. Hiertegenover staat dat Pa-

kistan wel beschikt over de onbemande drones met de capaciteit om raketten af te vuren, de laatste innovatie voor wat betreft militaire vliegtuigen, en natuurlijk nucleaire wapens en over raketsystemen die deze kernwapens met hoge snelheid tot over een afstand van omstreeks 2.000 kilometer kunnen transporteren.²

De landmacht en marine van Turkije kent overeenkomsten met Pakistan. De meeste tanks van de Turkse landmacht zijn verbeterde versies van modellen uit de jaren '50 van de vorige eeuw. De Turkse marine beschikt weliswaar over veel materieel, inclusief onderzeeërs, maar het meeste van dit materieel is ook relatief oud en aan vervanging toe. De luchtmacht van Turkije, daarentegen, bestaat uit relatief moderne uitvoeringen van Amerikaanse F16 gevechtsvliegtuigen. De Turkse piloten doen voor wat betreft training en vliegervaring ook voor weinig landen in de wereld onder.³

De Egyptische landmacht beschikt over meer dan 1.000 moderne Amerikaanse M1 Abrams tanks, maar gebruikt deze niet. Ze liggen in opslag en worden niet gebruikt voor training en oefening. De capaciteit van de landmacht om deze waardevolle wapens effectief te gebruik is dus zeer beperkt. De rest van de Egyptische wapensystemen zijn oorspronkelijk ontworpen in de jaren '50 en '60 van de vorige eeuw. De luchtmacht beschikt over Amerikaanse F16s, maar omdat Egypte veel te weinig geld uitgeeft aan training voor haar piloten heeft het land de dubieuze eer het "land met de meeste F16 ongelukken" te zijn. De marine van Egypte beschikt niet over wapensystemen die in de huidige tijd van echte waarde genoemd kunnen worden.⁴

De moslimlanden op het Arabisch schiereiland zijn het best bewapend. Saoedi-Arabië heeft miljarden uitgegeven aan de aankoop van wapens uit het westen en beschikt nu over bijna 500 moderne tanks van het type Abrams M1-A2SEP, feitelijk de meest de moderne uitvoering van Amerikaanse Abrams M1 tank.⁵ Het heeft ook 300 moderne gevechtsvliegtuigen, hoofdzakelijk Eurofighter Typhoons en Amerikaanse F15 gevechtsvliegtuigen, alsook meer dan 100 Apache gevechtshelikopters.⁶ Het land beschikt ook over kruisraketten, Chinese Dongfeng 3 raketten met een bereik van tussen 3.000 en 4.000 kilometer en de capaciteit om een

nucleaire bom te transporteren.⁷

De Verenigde Arabische Emiraten beschikken ook over de meest geavanceerde gevechtsvliegtuigen die op de markt beschikbaar zijn, 80 Amerikaanse F16 van de types E en F, en 69 Franse Mirages.⁸

Verschillende landen in de moslimwereld beschikken verder over geïntegreerde luchtafweersystemen met geavanceerde radars en luchtdoelraketten. Saoedi-Arabië, Koeweit, Bahrain, Jordanië, de Verenigde Arabische Emiraten en Egypte beschikken allemaal zowel over het MIM-23 Hawk systeem als het meer moderne MIM-104 Patriot systeem.⁹

In toevoeging hierop beschikt het leger van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) over een luchtafweersysteem waarmee ook kruisraketten neergehaald kunnen worden, het zogenoemde Terminal High Altitude Area Defense (THAAD) systeem.¹⁰

Het leger van geen enkel moslimland wordt echt gevreesd door de westerse imperialistische naties. Zelfs de sterkste moslimlanden koppelen namelijk sterktes aan verschillende zwaktes. Een geïntegreerd moslimleger zou een andere indruk wekken, echter. De goed getrainde Pakistaanse landmacht, bijvoorbeeld, zou uitstekend gebruik kunnen maken van Egyptische Abrams M1 tanks alsook de moderne apparatuur waarover de landen op het Arabisch schiereiland beschikken. De kennis en kunde van de Turkse piloten zou gebruikt kunnen worden om het moslimleger niet alleen een goed uitgeruste maar ook een professionele luchtmacht te geven. Zelfs in afwezigheid van een luchtmacht zouden de luchtafweersystemen van de moslimlanden het luchtruim zeer effectief kunnen beschermen. Tezamen met de nucleaire capaciteit van Pakistan, de ultieme defensieve capaciteit, zou dit de Islamitische Staat Al Khilafa een meer dan voldoende defensieve capaciteit geven.

Wat is de potentiële capaciteit van de legers van de landen in de moslimwereld

De defensie-industrie kan in segmenten opgedeeld worden, te weten handwapens & artillerie, landtransport, aerospace, maritiem, en elektrotechniek & informatie technologie.

Handwapens en Artillerie

Deze sector van de defensie-industrie heeft als taak om het leger van haar basisuitrusting te voorzien, oftewel handwapens, machinegeweren, antitankwapens, lichte artillerie, zware artillerie, en al de verschillende vormen van munitie en granaten die hiervoor nodig zijn.

Zowel Pakistan, Turkije als Egypte hebben de capaciteit om deze onderdelen van de basisuitrusting voor een leger zelfstandig te produceren. Pakistan en Turkije behoren zelfs tot de groep van 15 grootste “small arms” producenten ter wereld.¹¹

Landtransport

Landtroepen gebruiken allerhande soorten van transportmiddelen. Sommigen van hen zijn bewapend, zoals tanks. Anderen zijn primair om troepen op een veilige en snelle manier te verplaatsen, zoals gepantserde transportwagens.

In Pakistan produceert de onderneming Heavy Industries Taxila gepantserde transportwagens. De motoren voor deze voertuigen worden echter geïmporteerd.¹² Heavy Industries Taxila produceert ook de Al-Khalid tank die Pakistan samen met China heeft ontwikkeld in de jaren ‘90 van de vorige eeuw.¹³

In Turkije heeft de onderneming Otokar de geavanceerde Altay-tank ontwikkeld.¹⁴ Het wapensysteem voor deze tank is ontwikkeld door een andere Turkse onderneming, MKEK, terwijl een verdere Turkse onderneming Roketsan de bewapening heeft ontwikkeld. Voor de ontwikkeling van de motoren voor deze tank moet Turkije echter samenwerken met buitenlandse ondernemingen omdat ze in dit bereik nog niet de vereiste capaciteiten heeft.¹⁵

Otokar produceert ook verschillende types gepantserde transportwagens voor het Turkse leger.¹⁶

Aerospace

De aerospace sector is verantwoordelijk voor gevechtsvliegtuigen, bommenwerpers, transportvliegtuigen, gevechtshelikopters, transporthelikopters, drones, kruisraketten, luchtafweer installaties en satellieten. Dit vereist ondermeer expertise in de

ontwikkeling en productie van vliegtuigframes, het fundament van het vliegtuig waarom heen alles gebouwd wordt en waaraan alles wordt opgehangen, en vliegtuigmotoren.

Pakistan en Turkije hebben de meeste capaciteiten ontwikkeld in het aerospace segment van de defensie-industrie. Beide landen zijn momenteel in staat om moderne gevechtsvliegtuigen te onderhouden en te verbeteren middels nieuwe technologie.¹⁷

Samen met China heeft Pakistan verder een gevechtsvliegtuig ontwikkeld, de JF-17. De JF-17 is nog niet een geavanceerd systeem maar heeft de ingenieurs van Pakistan wel het elementair begrip van aerospace gegeven dat nodig is om op termijn moderne gevechtsvliegtuigen te kunnen ontwikkelen. Overigens is Pakistan voor zowel de motoren als de radar- en wapensystemen voor dit vliegtuig voornamelijk afhankelijk van importen, wat betekent dat het nog een lange weg te gaan heeft naar echte onafhankelijkheid.¹⁸

Pakistan heeft verder al sinds de jaren '80 van de vorige eeuw ervaring met de ontwikkeling en productie van korte- en lange-afstands-raketten.¹⁹

Pakistan heeft ook zelf twee types van onbemande drones ontwikkeld, de Burraq and Shahpar, die beide de capaciteit hebben om raketten af te vuren.²⁰ Volgens de Pakistani worden al de hiervoor benodigde onderdelen in Pakistan geproduceerd, maar verschillende experts trekken dit in twijfel en zeggen dat Pakistan voor de aandrijving van deze drones afhankelijk is van importen.²¹

Turkije heeft ondernemingen die betrokken zijn geweest bij de ontwikkeling en productie van delen van moderne gevechtsvliegtuigen. Turkish Aerospace Industries is betrokken bij de productie en modernisering van F16s en de ontwikkeling van de F35, bijvoorbeeld.²²

De Turkse onderneming Turkish Aerospace Industries heeft ook een drone ontwikkeld, de TAI Anka, maar deze is voornamelijk niet in staat om raketten af te vuren. Er is wel een project onderwerp om een Anka+ te ontwikkelen die dit wel zal kunnen.²³

Maritiem

Een moderne marine heeft de beschikking over vliegdekschepen, kruisers, onderzeeërs, fregatten en transport- en bevoorradingsschepen. Moderne vliegdekschepen en onderzeeërs worden aangedreven door nucleaire energie, dus het scheepvaart segment van de defensie-industrie zal ook de capaciteit moeten ontwikkelen om de kleine nucleaire reactoren te produceren die hiervoor geschikt zijn.

In Pakistan heeft de Karachi Shipyard onderneming ervaring met het zelfstandig bouwen van fregatten en onderzeeërs, gebruik makende van buitenlandse (Franse) technologie. Pakistan heeft ook ervaring in nucleaire technologie die gebruikt kan worden als startpunt voor de ontwikkeling van nucleaire reactoren voor aandrijving van zeeschepen. Volgens berichten werkt Pakistan momenteel om zelf een nucleaire onderzeeër te produceren.²⁴

Turkije heeft ook capaciteiten in de scheepsbouw, maar is niet in staat om zelf de aandrijving van oorlogsschepen te produceren.²⁵

Elektrotechniek & Informatie Technologie

Alle moderne wapensystemen zijn hightech en maken extensief gebruik van computers. Deze ontwikkeling heeft tot gevolg dat de Islamitische Staat Al Khilafa in staat moet zijn om top kwaliteit elektronica, computer hardware en software te produceren.

Van alle moslimlanden is Turkije het meest geavanceerd wanneer het aankomt op elektrotechniek en informatie technologie. Bijvoorbeeld de onderneming Havelsan produceert elektrotechnische en IT systemen voor marineschepen, waaronder onderzeeërs, maar ook radarsystemen en communicatie systemen.²⁶

De opbouw van de defensie-industrie in de Islamitische Staat Al Khilafa

De benodigdheden voor defensieve en offensieve capaciteiten zijn niet statisch. Al de landen met een defensie-industrie investeren in onderzoek en ontwikkeling om nieuwe technologieën en technieken te ontwikkelen waarop wapensystemen gebouwd kunnen worden die net iets beter zijn dan de be-

staande wapensystemen. De implicatie hiervan is dat alhoewel de huidige militaire capaciteit van de moslimlanden voldoende is om de Islamitische Staat Al Khilafa te beschermen bij haar oprichting, de Khalifa nog steeds van de opbouw van een defensie-industrie een prioriteit zal moeten maken om ook in de toekomst over voldoende defensieve en offensieve capaciteiten te beschikken.

Om dit mogelijk te maken moet allereerst de focus van het economisch beleid van de Khalifa anders zijn dan het beleid van de huidige landen in de moslimwereld. In plaats van grondstoffen te produceren en te exporteren, om daarna de finale goederen die uit deze grondstoffen gemaakt zijn terug te importeren, moet de Khalifa de industrieën opzetten die uit de grondstoffen de finale goederen maken die de mensen in de Islamitische Staat Al Khilafa nodig hebben. Dit zal drie belangrijke gevolgen hebben. Ten eerste zal het banen scheppen voor de mensen in de Islamitische Staat Al Khilafa. Ten tweede zal het de Islamitische Staat Al Khilafa minder afhankelijk maken van andere landen voor de zaken die de moslims gebruiken en dus echt nodig hebben. Ten derde zal het de economie van de Islamitische Staat Al Khilafa doen groeien. Dit laatste omdat bij de export van grondstoffen en de import van finale goederen meer geld het land verlaat dan het land binnenkomt – finale goederen zijn gewoonlijk duurder dan de grondstoffen waaruit zij bestaan, immers. Als de Khilafa daarentegen zelf de finale goederen produceert dan zal niet langer geld de Staat uitgaan. Er zal misschien ook minder geld het land binnenkomen omdat er geen of minder grondstoffen geëxporteerd worden, maar het nettoresultaat zal zeker positief zijn, oftewel de afname in de hoeveelheid geld die de Khilafa verlaat om finale goederen te importeren zal groter zijn dan de afname in de hoeveelheid geld die de Khilafa binnenkomt ten gevolge van lagere exporten van grondstoffen. Bovendien, omdat de Khilafa over de grondstoffen beschikt die nodig zijn voor de productie van finale goederen heeft het de mogelijkheid om de finale goederen tegen een lagere prijs te produceren dan de landen die deze grondstoffen moeten importeren. Met andere woorden, als de Khilafa deze zaak goed regelt, dan is er een goede kans dat zij op redelijk korte termijn finale goederen zal beginnen te exporteren, waardoor de afname in de hoeveelheid geld die de Khilafa

binnenkomt ten gevolge van lagere exporten van grondstoffen goedgemaakt zal worden door exporten van finale goederen.

Dit beleid zal geld vrijmaken dat geïnvesteerd kan worden in verdere uitbreiding van al de vijf sectoren van de defensie-industrie in de Islamitische Staat Al Khilafa, te weten handwapens & artillerie, landtransport, aerospace, maritiem, en elektrotechniek & informatie technologie.

Maar de Khalifa zal meer kunnen doen omdat de Islamitische Staat Al Khilafa, zoals aangetoond, zal kunnen voortborduren op de reeds genoemde industrieën en projecten in de moslimwereld. De Khilafa zal dus niet vanaf het nulpunt hoeven te beginnen en kan verschillende dingen doen om ontwikkeling van de bestaande defensie-industrie een boost te geven.

Prioriteren

De Islamitische Staat Al Khilafa is de staat voor en door moslims. De Khilafa zal dus niet geleid worden door mensen die misschien wel uit de moslims zijn voortgekomen, maar die niet werken voor de belangen van Islam en de moslims. De huidige roewaybidha (incapabele, onwetende, misdadige) heersers doen precies wat de westerse imperialistische naties van hen willen. Het beleid dat zij voeren is daarom één van de belangrijkste redenen voor de achtergestelde positie van de moslims in de wereld, omdat de westerse imperialistische naties geen belang hebben bij een sterke, wijze en capabele moslimwereld. Daarom wordt er in de moslimwereld zo weinig geld geïnvesteerd in onderwijs. Daarom wordt er in de moslimwereld zo weinig geld geïnvesteerd in onderzoek. Daarom wordt er in de moslimwereld zo veel geld verworpt aan luxe-levens voor de heersers; aan subsidies voor projecten die de moslims zwak houden zoals heroriëntering van de landbouw naar exportproducten (zodat de moslims voor hun eten afhankelijk worden) en “gezinsplanning” (om te voorkomen dat de moslims te veel worden, want er is macht in aantallen); aan subsidies voor democratische politieke partijen; enzovoorts.

Wanneer echter de Islamitische Staat Al Khilafa een plan maakt voor haar bestedingen, dan zullen

de beschikbare middelen verdeeld worde op basis van de vraag “wat zal de Islamitische Oemma het meest helpen?”. Investerings in de defensie-industrie zullen daarom in de Islamitische Staat Al Khilafa de prioriteit hebben, omdat dezen enerzijds noodzakelijk zijn voor de bescherming van de moslims en anderzijds helpen om de industrie in de Khilafa meer algemeen op te bouwen. Onderzoek in de defensie-industrie leidt namelijk vaak tot nieuwe ontwikkelingen in andere sectoren van de industrie. Het internet, bijvoorbeeld, is een uitvinding van de defensie-industrie waar heel de economie nu van profiteert. De luchtvaartindustrie, automobielenindustrie en telecomindustrie zijn eveneens dankzij “kruisbestuiving” vanuit de defensie-industrie groot geworden.²⁷

In de Islamitische Staat Al Khilafa kan de defensie-industrie op meer steun van de overheid rekenen. Niet in de vorm van subsidies, maar in de vorm van projecten en opdrachten.

Samenwerking

De verschillende landen in de moslimwereld hebben allemaal verschillende sterktes en zwaktes. Dit geldt ook op het gebied van de defensie-industrie waar de verschillende landen ook allemaal verschillende ervaringen en verschillende specialismen hebben. Omdat al de verschillende landen momenteel afzonderlijk van elkaar werken en opereren kunnen ze niet profiteren van elkaars ervaringen en specialismen. Dit vertraagt de verdere ontwikkeling van de defensie-industrie in de moslimwereld, omdat iedereen alle onderdelen van deze industrie moet leren kennen voordat hij enige vooruitgang kan realiseren.

De Islamitische Staat Al Khilafa kan dit obstakel voor vooruitgang wegnemen door de verschillende ondernemingen in de verschillende gebieden samen te laten werken.

Bijvoorbeeld, de ondernemingen in Pakistan zijn relatief geavanceerd in het bouwen van vliegtuigframes terwijl de ondernemingen in Turkije relatief geavanceerd zijn in de bouw van elektronische en IT systemen voor de besturing van de vliegtuigen. Als deze ondernemingen samenwerken in één project voor de ontwikkeling van een gevechtsvliegtuig

kan veel sneller vooruitgang geboekt worden dan wanneer ze apart van elkaar werken aan twee verschillende projecten, de Pakistanen voor de ontwikkeling van een Pakistaans gevechtsvliegtuig en de Turken voor de ontwikkeling van een Turks gevechtsvliegtuig. In één project zouden de Pakistaanse moslims niet langer terughouden worden door beperkte kennis op het gebied van elektronische en IT systemen, want de Turkse moslims zouden deze kennis in het project inbrengen. En net zo zouden de Turkse moslims niet langer terughouden worden door beperkte kennis op het gebied van het bouwen van vliegtuigframes, want de Pakistaanse moslims zouden deze kennis in het project inbrengen.

De Khilafa kan deze samenwerking vooruit helpen bijvoorbeeld door voor iedere sector van de defensie-industrie een speciaal centrum op te zetten. Verschillende bedrijven kunnen daar dan vestigingen opzetten die zich concentreren op éénzelfde sector van de industrie. Op precies deze manier is Silicon Valley in Californië tot stand gekomen. De geschiedenis van Silicon Valley gaat terug tot de jaren '40 en '50 van de vorige eeuw toen het Amerikaanse ministerie van defensie en de CIA geld beschikbaar begonnen te stellen aan ondernemers om daar bedrijven op te richten die zich bezig zouden houden met technologie ontwikkeling.²⁸

Ondersteunen

Naast het aanbieden van projecten en het faciliteren van samenwerking is er meer dat de Islamitische Staat Al Khilafa kan doen om de defensie-industrie zich sneller te laten ontwikkelen.

Ten eerste, er werken momenteel miljoenen moslims in de westerse, imperialistische naties.

Velen van hen werken voor, of hebben gewerkt voor, bedrijven en andere instellingen van belang voor de defensie-industrie. Deze mensen beschikken over kennis en kunde waar defensie-industrie in de Khilafa van kan profiteren. De Khalifa kan een appel doen op deze mensen, hen motiveren om terug te keren naar de Khilafa, hen helpen terug te keren naar de Khilafa, en eenmaal in de Khilafa hen helpen de juiste baan te vinden bij het juiste bedrijf in de defensie-industrie van de Islamitische Staat Al Khilafa.

Ten tweede, niet alle landen in de wereld werken momenteel om de Islamitische Oemma onderdrukt en uitgebuit te houden. Het is zelfs zo dat ook andere volkeren, buiten de Islamitische Oemma, net zo onderdrukt worden door de westerse imperialistische naties. Er zijn ook landen die samenwerken met de westerse imperialistische naties om te onderdrukken en uit te buiten, maar enkel omdat ze geen alternatief hebben. De Islamitische Staat Al Khilafa zal samenwerkingsverbanden op kunnen zetten met al deze landen en volkeren, tegen de westerse imperialistische naties. Onderdeel van deze samenwerkingsverbanden zal zijn samenwerking op het gebied van defensie zijn, zodat de ondernemingen die opereren in de defensie-industrie van de Khilafa niet enkel zullen kunnen profiteren van de kennis en kunde van anderen binnen de Khilafa maar ook van anderen buiten de Khilafa.

¹ "Constructing the Khilafah's Defences", Adnan Khan, www.khilafah.com/constructing-the-khilafahs-defences

² Ibidem noot 1

³ Ibidem noot 1

⁴ Ibidem noot 1

⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Armed_Forces_of_Saudi_Arabia; zie ook https://en.wikipedia.org/wiki/Saudi_Arabian_Army

⁶ https://en.wikipedia.org/wiki/Armed_Forces_of_Saudi_Arabia; zie ook https://en.wikipedia.org/wiki/Royal_Saudi_Air_Force

⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Armed_Forces_of_Saudi_Arabia; zie ook https://en.wikipedia.org/wiki/Dong-feng_missile

⁸ https://en.wikipedia.org/wiki/Union_Defence_Force_UAE; zie ook https://en.wikipedia.org/wiki/United_Arab_Emirates_Air_Force

⁹ https://en.wikipedia.org/wiki/MIM-23_Hawk#Operators; https://en.wikipedia.org/wiki/MIM-104_Patriot#Operators

¹⁰ https://en.wikipedia.org/wiki/Union_Defence_Force_UAE

¹¹ <http://www.smallarmssurvey.org/weapons-and-markets/producers/industrial-production.html>

¹² https://en.wikipedia.org/wiki/APC_Talha

¹³ https://en.wikipedia.org/wiki/Al-Khalid_tank

¹⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Altay_tank

¹⁵ www.defensenews.com/article/20131114/DEF-REG01/311140029

¹⁶ <https://en.wikipedia.org/wiki/Otokar#Military>

¹⁷ Ibidem noot 1

¹⁸ www.revolutionobserver.com/2015/06/jf-17-thunders-over-paris.html

¹⁹ https://en.wikipedia.org/wiki/Pakistan_and_weapons_of_mass_destruction

²⁰ https://en.wikipedia.org/wiki/NESCOM_Burraq; zie ook https://en.wikipedia.org/wiki/GIDS_Shahpar

²¹ www.janes.com/article/50212/analysis-pakistan-s-indigenous-uav-missiles-may-not-be-as-homegrown-as-claimed

²² https://en.wikipedia.org/wiki/Turkish_Aerospace_Industries

²³ https://en.wikipedia.org/wiki/TAI_Anka

²⁴ www.defensenews.com/article/20120211/DEF-REG03/302110003/Pakistani-Navy-Develop-Nuclear-Powered-Submarines-Reports

²⁵ Ibidem noot 1

²⁶ <https://en.wikipedia.org/wiki/HAVELSAN>

²⁷ "The Entrepreneurial State: Debunking Public vs. Private Sector Myths", Mariana Mazzucato, 2013, www.amazon.com/gp/product/0857282522

²⁸ "Secret History of Silicon Valley", www.youtube.com/watch?v=ZTC-RxWN_xo

Intellectuele kritiek

NEDERLAND: EEN SECULIERE DEMOCRATISCHE DICTATUUR

De Nederlandse Tweede Kamer debatteerde recent over “antidemocratische groeperingen”.

Deze antidemocratische groeperingen werden gedefinieerd als politieke groeperingen die op democratische wijze een einde willen maken aan de democratie in Nederland. Groeperingen, met andere woorden, die het democratische proces accepteren en mee doen aan verkiezingen, maar op basis van een partijprogramma dat argumenteert tegen het idee van democratie. Antidemocratische groeperingen beloven de kiezers dus dat zij langs parlementaire weg de democratie uit de grondwet zullen schrappen, als het volk hen het hiervoor benodigde mandaat (tweederde van alle stemmen) geeft.

Deze kwestie wordt door filosofen en theoretici van de politicologie wel de Democratische Paradox genoemd. De kernwaarden van democratie zijn individuele vrijheid, vrijheid van meningsuiting en vrijheid van vergadering, welken de mens toestaan om tegen het idee van democratie te zijn, om hier uitdrukking aan te geven en om zich op basis hiervan te verenigen in een politieke partij. In theorie is de democratie dus een instrument waarmee de democratie afgeschaft kan worden.

Opmerkelijk aan het debat was het feit dat de parlementariërs zich toespitsten op de Islamitische wetgeving, de Sjari’a. Hiermee wekten ze de indruk dat er in Nederland moslims zijn die langs democratische wijze proberen de Nederlandse democratie af te schaffen. Immers, parlementariërs houden zich gewoonlijk niet met filosofische vraagstukken bezig, enkel met praktische problemen. Dus als de Nederlandse Tweede Kamer een noodzaak ziet om antidemocratische groeperingen te bespreken, antidemocratische groeperingen die de Sjari’a in de plaats van de democratie willen brengen, dan zullen dergelijke groeperingen wel bestaan, nietwaar?

Het ganse “antidemocratische groeperingen debat” verdient voor deze reden een uiterst kritische veroordeling middels de meest scherpe van woorden.

Er is in Nederland namelijk geen moslim die spreekt over het afschaffen van de Nederlandse democratie, laat staan dat er een groep moslims is (een beweging of een partij) die samenwerkt om

dit voor elkaar te krijgen. Wat het debat effectief gedaan heeft, derhalve, is de samenzweringstheorie promoten die zegt dat de moslims in Nederland in het geheim samenspannen tegen de overige Nederlanders, zoals een vijfde kolonne. En dit is aanzetten tot haat, niets meer of minder. De dames en heren parlementariërs hebben zich dus gedragen als intriganten, in plaats van als volksvertegenwoordigers!

Maar het zijn niet alleen de moslims die zich zorgen moeten maken. De oplossing die de Nederlandse regering heeft aangedragen voor het voor het geval er ooit een antidemocratische groepering in Nederland op staat toont namelijk aan dat de Nederlandse politici zelf gekenmerkt worden door een diep ondemocratisch karakter.

Minister Asscher van Sociale Zaken zei dat de Nederlandse regering “zal en moet” ingrijpen wanneer zich in Nederland een tweederdemeerderheid ontwikkelt die tegen het bestaande democratische systeem is. En dit stemde de Tweede Kamer tevreden.

Echter, deze opvatting, dat een regering moet “ingrijpen” als het volk iets wil dat de regering niet aanstaat, staat absoluut haaks op het idee van democratie. Het fundament onder dit idee is immers dat de regering het volk moet dienen. Soevereiniteit moet voor het volk zijn, zegt de democratie. Daarom moeten er volgens de democratie periodiek verkiezingen zijn zodat de volksvertegenwoordigers door het volk ter verantwoording geroepen kunnen worden. Als ze hebben gedaan wat het volk wil dan mogen ze blijven. Zo niet, dan kunnen ze verwijderd en vervangen worden door mensen die wel de wil van het volk zullen dienen.

De Nederlandse regering ziet de zaken klaarblijkelijk anders. Als het volk wil wat de regering wil, dan is alles oké en in orde. Als het volk echter iets anders wil dan de regering, daarentegen, dan moet de regering “ingrijpen”. Oftewel, voorkomen dat het volk haar zin krijgt en garanderen dat de regering haar zin krijgt.

Om de ernst van deze visie van de Nederlandse regering correct te begrijpen is het raadzaam te onderzoeken hoe precies een regering kan “ingrijpen”

als het volk iets wil dat haar niet aanstaat.

Een regering kan “ingrijpen” door de ideeën en opvattingen van de mensen te manipuleren middels het onderwijs en de media. Zodat het volk de ideeën en opvattingen adopteert die de regering graag wil dat zij adopteert en blind haar regering volgt, in plaats van andersom zoals het democratisch idee voorschrijft. De Nazi's in Duitsland waren meesters in deze techniek.

De enige andere manier waarop een regering kan “ingrijpen” is door het de mensen onmogelijk te maken te handelen volgens hun eigen ideeën en opvatting. Oftewel, door hen te dwingen te handelen volgens de ideeën en opvattingen die de regering prefereert. In dit geval worden de geheime diensten ingezet om potentiële leiders van intellectueel politiek verzet tegen de ideeën en opvattingen van de regering uit te schakelen. Politie en leger zorgen er vervolgens voor dat ieder verzet dat niet door de geheime diensten in de kiem gesmoord wordt, dat dus weet door te groeien tot het aan de oppervlakte komt en waarneembaar wordt voor de mensen, met harde hand neergeslagen wordt. De communisten in de voormalige Sovjet Unie waren meesters in deze techniek.

Het “ingrijpen” waar de regering over spreekt is dus het gedrag van de dictatoriale staat. Het is de tirannie waar de democratie juist het antwoord op moest zijn!

De argumenten die worden aangedragen om dit dictatoriale gedrag te rechtvaardigen wanneer het door democratische verkozen regeringen wordt gedaan zijn allemaal drogredenen.

Men zegt bijvoorbeeld dat de rechten van minderheden beschermd moeten worden en dat de regering daarom de democratie moet implementeren, wat het volk ook wil. Dit is argument vals voor verschillende redenen.

Ten eerste, het is niet zo dat enkel in een democratie de rechten van minderheden gegarandeerd worden. Islamitisch Spanje, bijvoorbeeld, was geen democratie. Maar de respectvolle manier waarop deze beschaving de verschillende bevolkingsgroepen liet samen leven is een voorbeeld voor de mensheid.

Ten tweede, het is niet zo dat in de democratie de rechten van minderheden gegarandeerd worden. Het recht op religieuze vrijheid is bijvoorbeeld in verschillende vooraanstaande democratieën beperkt. Verschillende Europese landen staan moslimvrouwen niet toe om de niqab (gezichtsbedekkende sluier) te dragen, of om op school de hidjab (hoofddoek) te dragen, alhoewel deze vrouwen dit enkel doen omdat ze van mening zijn dat hun religie dit van hen eist.

Ten derde, als een meerderheid het politieke systeem dat zij wil niet mag hebben omdat een minderheid zich hier zorgen over maakt, dan worden de rechten van de minderheid feitelijk boven de rechten van de minderheid geplaatst. Oftewel, de minderheid mag beslissen wat de meerderheid wel en niet mag doen. Dit is feitelijk een nog groter onrecht dan de meerderheid die voor de minderheid beslist wat deze wel en niet mag doen!

Voor de democraat is het meer correct om te zeggen: De meerderheid mag leven volgens haar eigen wil, want dat is in de democratische visie haar fundamentele recht, maar zij mag niet haar wil opdringen aan de minderheid. Dus de meerderheid mag de democratie inruilen voor iets waarvan zij denkt dat het beter is, maar zij mag dit nieuwe politieke systeem niet gebruiken om het recht van de minderheid om te leven zoals zij wil te beperken.

Men zegt ook dat de democratie geïmplementeerd moet worden, ongeacht de wil van het volk, om de rechten van toekomstige generaties te beschermen. Dit is eveneens een vals argument, wederom voor verschillende redenen:

Ten eerste, wat als de latere generaties ook de democratie afgeschaft zouden willen zien? Dan krijgen ze op basis van dit argument ook niet hun recht omdat weer latere generaties eventueel wel de democratie zouden kunnen willen. Op basis van dit argument zal men dus nooit de democratie in kunnen ruilen voor iets dat beter is, ongeacht hoeveel generaties hier om vragen.

Ten tweede, dit argument plaatst de mogelijke wil van een nog komende groep boven de zekere wil van een bestaande groep. Dit is een groter onrecht

dan het plaatsen van de zekere wil van een bestaande groep boven de mogelijke wil van een nog komende groep.

Ten derde, als er een generatie komt die en masse de democratie wil inruilen voor iets anders dat zij beter acht, hoe groot is dan de kans dan werkelijk dat een weer latere generatie dit weer ongedaan zou willen maken? Als ooit een tweederde meerderheid van de mensen afstand wil nemen van de democratie dan moet er wel iets mis zijn met de democratie. De democratie moet de mensen dan wel over een langere periode ernstig teleurgesteld hebben. Anders zou men toch niet kiezen voor iets anders? Anders zou men toch niet zoeken naar iets beters? In een dergelijke situatie, waar een meerderheid de democratie wil vervangen door iets beters omdat de democratie teleurgesteld heeft, daar is de kans dat een weer latere generatie toch weer terug wil naar de democratie uiterst klein, miniem. Het kan zijn dat hetgeen de voorgaande generatie in de plaats heeft gebracht van de democratie eveneens teleurstelt en dus dat de latere generatie hier iets aan wil doen. Maar in een dergelijk geval is het meer waarschijnlijk dat de latere generatie op zoek zal gaan naar wederom iets anders in de plaats van hetgeen haar voorouders in de plaats van de democratie hebben gebracht, dan dat ze terug zal willen keren naar wat haar voorouders reeds teleurstelde.

Samenvattend, wat het “antidemocratische groeperingen debat” heeft laten zien is dat degenen die in Nederland regeren in naam van de democratie niet daadwerkelijk geloven in deze democratie. Ze houden van de democratie omdat ze er hun posities aan te danken hebben. En daarom willen ze het behouden, nu en in de toekomst, ongeacht wat het volk wil en ongeacht of het volk effectief gediend wordt door dit systeem. Met andere woorden, de democratie is voor de regenten in Nederland niets anders dan het Ancient Regime voor de koning van Frankrijk – het beste systeem omdat het mij de koning laat zijn!

Achtergrond

MACHTSEVENWICHT: AMERIKA'S NIEUWE PLAN VOOR HET MIDDEN-OOSTEN

De geschiedenis van Amerikaanse geostrategieën

Amerika heeft in haar bestaan verschillende geostrategieën geformuleerd en gebruikt.

Bijvoorbeeld de Monroe Doctrine geformuleerd ten tijde van president James Monroe (president van 1817 tot en met 1825) door diens Secretary of State, oftewel minister van buitenlandse zaken, John Quincy Adams. Onder deze strategie concentreerde Amerika haar internationale beleid op de gebieden in Noord- en Zuid-Amerika. Het doel was om alle Europese invloeden uit Noord- en Zuid-Amerika te verjagen en de landen in dit gebied te verbinden met Amerika. Amerika adopteerde deze geostrategie om het praktisch onmogelijk te maken voor de Europeanen om in Amerika problemen te creëren, zodat Amerika de tijd en mogelijkheid zou krijgen om een stevig fundament te bouwen onder haar – toen nog – nieuwe natie.¹

Een later voorbeeld van Amerikaanse geostrategie is de Soevereiniteit Doctrine van president Woodrow Wilson (president van 1913 tot en met 1921). Op dat moment in de geschiedenis was Amerika zo machtig en invloedrijk dat ze zich niet langer enkel met verdedigen bezig hield. Amerika wilde de invloed van de Europese landen – in hoofdzaak Groot-Brittannië en Frankrijk – in de wereld overnemen. Onder de Soevereiniteit Doctrine concentreerde het Amerikaanse internationale beleid zich op de promotie van het idee van onafhankelijkheid voor naties. Ieder volk zou haar eigen land moeten hebben en in vrijheid haar eigen beslissingen moeten kunnen nemen. Het doel van dit beleid was om wereldwijd publieke steun te krijgen voor anti-kolonialisme, omdat de Europese landen op dat moment grote delen van de wereld gekolonialiseerd hadden. Amerika wilde kolonialisme een negatief imago geven, zodat de publieke opinie zowel in Europa als in de gekoloniseerde wereld het moeilijker zou maken voor de Europese naties om hun op kolonialisme gebaseerd geostrategieën ten uitvoer te brengen. Bovendien hoopte Amerika door haar promotie van anti-kolonialisme relaties te kunnen bouwen met de onafhankelijkheidsbewegingen in de gekolonialiseerde wereld, waardoor ze op termijn de invloed van de Europeanen in deze landen

over zou kunnen nemen.²

Na de Tweede Wereldoorlog nam Amerika de Truman Doctrine aan als leidende strategie voor haar internationale politiek. Deze geostrategie van president Harry Truman (president van 1945 tot en met 1953) had ten doel de verspreiding van communisme tegen te gaan. Onder deze doctrine gaf Amerika militaire en economische steun aan landen die bedreigd werden door communistische overname, hetzij door invasie van de Sovjet Unie, hetzij door een revolutie van communistische groepen. Het was dus een soort van aanmoediging – geld, wapens en bescherming – voor alle landen rond de wereld om vriend te worden met Amerika.³

Na de ondergang van de Sovjet Unie was Amerika de enige overgebleven supermacht in de wereld. Aan het begin van de 21e eeuw deed president George W. Bush (president van 2001 tot en met 2009) daarom afstand van een pilaar onder het beleid van al zijn voorgangers in het Witte Huis, namelijk het vormen van internationale allianties om de Amerikaanse doelstellingen in de wereld te realiseren. Voortaan zou Amerika zelf doen alles dat zij wilde, of de andere landen in de wereld het hier nu mee eens waren of niet (“Unilateralism”). Hiervoor moest Amerika militair zo sterk worden dat geen enkel ander land er ook maar over na zou denken om niet akkoord te gaan met Amerika, oftewel Amerika moest haar militaire superioriteit behouden en uitbreiden waar mogelijk (“Military Primacy”). Amerika hoefde zich dan niet meer zorgen te maken over de internationale politieke opinie, over vraagstukken als “Zijn de Amerikaanse acties in internationale politiek wel gerechtvaardigd of niet?”, want wat zij wilde zou voortaan gerechtvaardigd zijn omdat zij het wilde net zoals wat zij deed gerechtvaardigd zou zijn omdat zij het deed. Amerika zou dus voortaan haar leger gebruiken om de wereld te ordenen zoals zij wilde en haar militairen sturen naar waar zij wilde, wanneer zij wilde, om te doen wat zij wilde (“Preemption”). Deze geostrategie werd bekend als de Bush-doctrine.⁴

Deze Bush Doctrine bracht Amerika uiteindelijk niets dan ellende. De oorlogen in Afghanistan en Irak kostten de Amerikaanse staat niet enkel triljarden dollars, ze vervreemden ook de volkeren van

het Midden-Oosten van Amerika. Het brute militaire optreden van president Bush bracht de wereld niet onder de gewenste controle van Amerika, maar leidde ertoe dat de mensen van het Midden-Oosten zich begonnen te verzetten tegen Amerika. Amerika werd niet langer bewonderd maar gehaat. Zijn opvolger, president Obama (president van 2009 tot nu) schortte de Bush Doctrine daarom direct na zijn aantreden op. Zijn geostrategie zou anders zijn.

Amerika's huidige geostrategie: Machtsevenwicht

Het duurt gewoonlijk een tijd voordat de geostrategie van een land duidelijk wordt. Landen proberen hun geostrategie namelijk geheim te houden omdat dit tenuitvoerbrenging vereenvoudigt. Immers, als men de andere landen met een geostrategie laat weten wat men wil gaan doen, dan zullen deze andere landen plannen maken om dit tegen te werken.

President Obama maakte aan het begin van zijn presidentschap daarom slechts delen van zijn geostrategie bekend. Hij verklaarde dat onder zijn leiderschap Amerika niet langer eenzijdige geopolitiek zou bedrijven, maar weer zou samenwerken met andere landen en coalities zou vormen ("End to Unilateralism").⁵ Ook verklaarde Obama dat hij niet langer het Amerikaanse leger wilde gebruiken om de wereld te vormen naar Amerikaanse inzichten ("No more boots on the ground").⁶ Deze bekendmakingen betreffende hetgeen Amerika niet meer zou doen waren noodzakelijk omdat de geostrategie van president Bush II een einde had gemaakt aan de publieke steun voor Amerika, zowel nationaal als internationaal. President Obama probeerde dit ongedaan te maken en de nationale en internationale steun voor Amerika te herstellen.

Wat president Obama geheim hield was informatie over wat Amerika wel zou doen om haar belangen rond de wereld te behartigen. Het gedrag van Amerika in de geopolitiek de voorbije jaren heeft dit echter duidelijk gemaakt voor politieke analisten. De Amerikanen denken nu als volgt:

- De meeste problemen in de wereld zijn grotere problemen voor de landen in de direkte omgeving van het probleem dan voor Amerika.

- Bij de meeste problemen in de wereld, derhalve, zijn andere landen meer bereid om actie te ondernemen tegen het probleem.

- In plaats van zelf actie te ondernemen tegen het probleem kan Amerika dus ook deze andere landen helpen om actie te ondernemen. Bijvoorbeeld door hen van wapens te voorzien, en/of financiële steun, en/of inlichtingen.

- Door deze andere landen steun aan te bieden kan Amerika hen ertoe bewegen om de oplossing voor het probleem te implementeren die Amerika graag wil zien: "Wil je onze steun dan volg je onze wensen, anders krijg je niets en zoek je het maar lekker zelf uit".

- Amerika kan dus de meeste problemen in de wereld oplossen, door middel van de oplossing die zij graag wil zien, zonder haar eigen leger te hoeven sturen.

Om deze benadering te kunnen laten slagen zijn een aantal dingen noodzakelijk:

- In iedere regio van de wereld moeten naties bestaan die de capaciteit hebben om problemen in hun omgeving op te lossen.

- Het is ook noodzakelijk dat deze naties niet zo machtig zijn dat ze geen hulp van Amerika nodig hebben om de problemen in hun omgeving op te lossen. Dan, immers, zouden ze de problemen op kunnen lossen zoals zij zelf willen. En dan zou de oplossing die Amerika graag wil zien misschien niet geïmplementeerd worden.

- Het is ook noodzakelijk dat in iedere regio een paar naties bestaan die problemen op kunnen lossen, en niet slechts één. Als er in een regio één domineert, dan heeft zij geen behoefte aan hulp van Amerika. Er moet in iedere regio dus meerdere (twee of meer) invloedrijke naties zijn.

- Tussen de invloedrijke naties van één regio moet een conflict bestaan, of tussen hen moet eenvoudig een conflict gecreëerd kunnen worden. Dan, namelijk, zullen ze altijd afhankelijkheid van Amerika voelen, omdat ze bang zijn voor de andere invloedrijke natie(s) in hun regio.

Deze geostrategie die Amerika nu dus hanteert wordt Machtsevenwicht genoemd, “Balans of Power” in het Engels.

De invloed van Amerika's Machtsevenwicht geostrategie op het Midden-Oosten

Volgens de Machtsevenwicht-geostrategie moet Amerika in iedere regio van de wereld partners hebben.

In het Midden-Oosten onderhoudt Amerika al lange tijd nauwe banden met het in Iran heersende regime. Deze relatie was lange tijd van relatief bescheiden waarde voor Amerika voor twee redenen. De eerste is dat de publieke opinie in Iran het moeilijk maakt voor het Iraanse regime om met Amerika publiekelijk samen te werken. Het volk van Iran houdt Amerika namelijk verantwoordelijk voor de tirannie waar zij ten tijde van de Sjah onder moest leven. Het regime gevestigd door Ayatollah Khomeini heeft zich daarom altijd publiekelijk moeten afzetten tegen Amerika, om de steun van het Iraanse volk te kunnen behouden. De tweede reden is dat Iran in de internationale gemeenschap een paria-status heeft – bijna geen land wil met haar geassocieerd worden. Het was tot voor kort dus relatief moeilijk voor Amerika om zaken met te doen met Iran, en tegelijkertijd waren er maar weinig zaken voor Iran Amerika mee kon helpen.

Dit veranderde na de Amerikaanse militaire invasie van Afghanistan in 2001. Het noorden van Iran grenst aan het zuiden van Afghanistan en Amerika gebruikte de historische banden die ten gevolge hiervan bestaan tussen de Iraniërs en de Afghanen om Afghanistan onder Amerikaanse controle te krijgen. Iran werd één van de grootste internationale investeerders in de Afghaanse economie en voorzag ook de door Amerika gevestigde Afghaanse regering van directe financiële steun.⁷

Na de invasie van Irak in 2003 gebruikte Amerika Iran op dezelfde manier. De Iraanse geestelijkheid heeft verregaande invloed op de sjiiëten in Irak. Amerika gebruikte deze Iraanse invloed eerst om te voorkomen dat de sjiiëten in Irak zich tegen Amerika keerden. En later zelfs om dat opstand van de Iraakse soennieten onder controle te brengen.⁸

Sinds de opkomst van de Islamitische Staat Groep (ISG) in Irak en Syrië werken Amerika en Iran ook militair samen. De door Amerika gevestigde regering in Irak heeft militaire steun gevraagd van Iran om ISG te bestrijden, wat ze niet zou hebben zonder Amerikaanse toestemming. Het feit dat de Amerikaanse luchtmacht de Iraanse troepen in Irak, alsook de door Iran gesteunde en geleide sjiiïtische milities, ondersteund in de strijd tegen de ISG toont aan dat de Iraanse betrokkenheid in deze onderdeel is van de Amerikaanse plannen.⁹ Het feit dat Amerika de sjiiïtische milities ook van wapens voorziet is een verder bewijs hiervoor.¹⁰

Sinds de Arabische Lente is de onrust in het Midden-Oosten groeiende, omdat de moslims de tirannie van de heersende regimes minder vrezen dan voorheen en omdat er meer en meer steun ontstaat voor wederoprichting van de Rechtgeleide Islamitische Staat Al Khilafa. Het is niet toevallig, derhalve, dat juist op dit moment Amerika en Iran de officiële banden tussen hen beiden versterken. Beide landen hebben in het geheim in Oman onderhandeld om de internationale sancties tegen Iran opgeheven te krijgen. Het in Oman tot stand gebrachte akkoord heeft Amerika vervolgens naar de internationale gemeenschap gebracht om het ook door de andere landen met een geostrategie – de vijf permanente leden van de veiligheidsraad van de Verenigde Naties te weten Groot-Brittannië, Frankrijk, Rusland en China, aangevuld met Duitsland – goedgekeurd te krijgen. Oftewel, deze landen mochten de afspraak tussen Amerika en Iran bespreken en goedkeuren.¹¹ Iran wordt dus door Amerika teruggebracht in de internationale gemeenschap op de manier die Amerika wil. Dit maakt het mogelijk voor Amerika om Iran te helpen zich economisch – en dus ook militair – te versterken. Amerikaanse bedrijven staan al in de rij om Iran te helpen haar olie-industrie op te bouwen.¹²

De betekenis van dit alles is dat Iran één van Amerika's partners in het Midden-Oosten is, van wie Amerika gebruik maakt om problemen op te lossen volgens de Amerikaanse plannen.

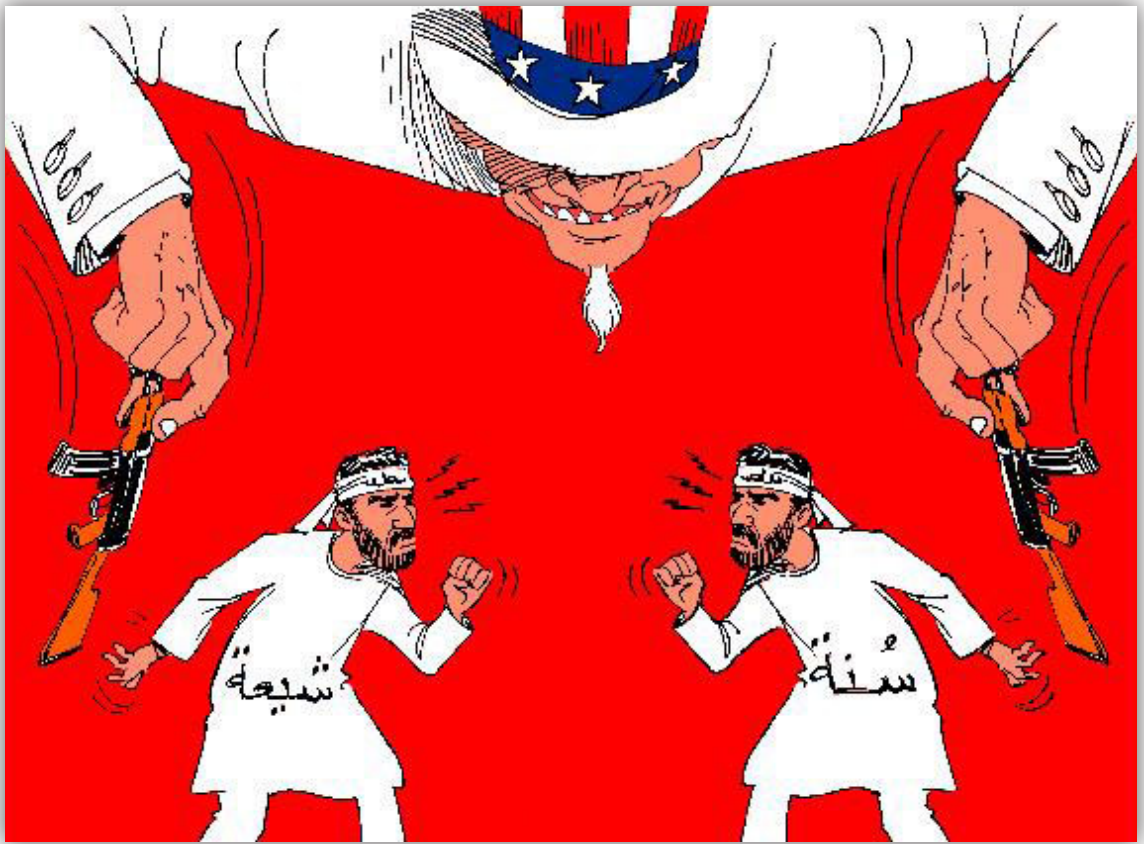
Tegelijkertijd werkt Amerika ook nauw samen met Saoedi-Arabië. Dit is duidelijk geworden door de aanval van de Saoediërs op Jemen, de zogenoemde

Operatie Beslissende Aanval (“Operation Decisive Storm”). Amerika voorziet de Saoediërs in deze ondermeer van inlichtingen, op basis waarvan de coalitie rondom Saoedi-Arabië haar doelwitten in Jemen bepaalt. Amerika voorziet deze coalitie ook van de wapens en munitie die zij nodig hebben om de aanvallen uit te voeren.¹³ En verder tankt Amerika de vliegtuigen van de coalitie bij in de lucht, zodat ze langer boven Jemen kunnen patrouilleren en meer aanvallen uit kunnen voeren.¹⁴ Met andere woorden, Saoedi-Arabië doet weliswaar het werk, maar alles wordt mogelijk gemaakt door Amerika.

Conclusie

Amerika's Machtsevenwicht-geostrategie leidt de wereld naar conflict. Deze geostrategie werkt namelijk enkel wanneer landen elkaar als bedreiging zien.

Vanwege haar Machtsevenwicht-geostrategie heeft Amerika er dus belang bij dat landen in conflict met elkaar raken. Specifiek voor het Midden-Oosten betekent dit: Amerika heeft belang bij een conflict tussen de soennieten en sjiiëten.

Wat opvallend is in deze is dat de Saoediërs hebben gezegd dat ze hun operatie in Jemen zijn begonnen omdat ze bang zijn dat Iran middels de Houthi's Jemen zullen overnemen. Met andere woorden, Saoedi-Arabië is bang voor Iran maar om zichzelf te beschermen werkt ze samen met de grote ondersteuner van Iran! Dit is precies wat Amerika met haar Machtsevenwicht-geostrategie voor ogen heeft. Twee partners in één regio, die elkaar als vijand zien, en die beiden afhankelijk zijn van Amerikaanse hulp.

De verklaring van de president Obama dat Amerika niet beschikt over een “complete strategie” om de ISG te verslaan¹⁵ moet dus niet begrepen worden als een uiting van onkunde, maar als logische uitkomst van haar Machtsevenwicht-geostrategie. Amerika is niet geïnteresseerd in het verslaan van de ISG omdat de ISG haar helpt om het conflict tussen de soennieten en sjiiëten aan te wakkeren. En dit conflict stelt Amerika in staat om het Midden-Oosten te controleren door middel van Saoedi-Arabië en Iran.

Voetnoten:

¹ https://en.wikipedia.org/wiki/Monroe_Doctrine

² https://en.wikipedia.org/wiki/Fourteen_Points

³ https://en.wikipedia.org/wiki/Truman_Doctrine

⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Bush_Doctrine

⁵ “The Obama Doctrine”, About News, <http://usforeignpolicy.about.com/od/introtoforeignpolicy/a/The-Obama-Doctrine.htm>

⁶ “US to pull out of Iraq after nearly 9 years of war”, www.reuters.com/article/2011/10/22/us-iraq-usa-obama-idUSTRE79K4LR20111022; “Obama to announce plan to pull 9,000 troops out of Afghanistan”, CNN, <http://edition.cnn.com/2011/POLITICS/06/21/obama.afghanistan.troops/index.html>

⁷ “Iran’s Policy towards Afghanistan: In the Shadow of the United States”, Shahram Akbarzadeh, Journal of Asian Security and International Affairs, 2014, www.academia.edu/12829517/Irans_Policy_towards_Afghanistan_In_the_Shadow_of_the_United_States

⁸ “The Unnoticed Alignment: Iran and the United States in Iraq”, Stratfor, 19 November 2003, www.stratfor.com/weekly/unnoticed_alignment_iran_and_united_states_iraq

⁹ “US Providing Air Support for Joint Iran-Iraq Offensive in Tikrit”, Antiwar.com, <http://news.antiwar.com/2015/03/24/us-providing-air-support-for-joint-iran-iraq-offensive-in-tikrit/>

¹⁰ “Has US started Arming Iraq’s Shiite Militias against ISIL/ Daesh?”, Juan Cole, www.juancole.com/2015/06/started-militias-against.html

¹¹ “Secret US-Iran talks set stage for nuke deal”, Associated Press, <http://bigstory.ap.org/article/secret-us-iran-talks-set-stage-nuke-deal>

¹² “Iran courting US oil interests in secret talks”, The Hill, <http://thehill.com/policy/energy-environment/241290-iran-courting-us-oil-interests-in-secret-talks>

¹³ “U.S. Backs Saudi-Led Yemeni Bombing With Logistics, Spying”, Bloomberg, www.bloomberg.com/news/articles/2015-03-26/yemeni-bombing-led-by-saudis-is-backed-by-u-s-logistics-spying

¹⁴ “U.S. military refueling Saudi planes for Yemen airstrikes”, USA Today, www.usatoday.com/story/news/world/2015/04/08/saudis-air-refueling-yemen-uae-houthis/25468119/

¹⁵ “Obama: No ‘complete strategy’ yet on training Iraqis”, CNN, <http://edition.cnn.com/2015/06/08/politics/obama-abadi-iraq-germany-g7/index.html>

Verdere bronnen:

“The Emerging Doctrine of the United States”, Stratfor, www.stratfor.com/weekly/emerging-doctrine-united-states

“The Middle Eastern Balance of Power Matures”, Stratfor, www.stratfor.com/weekly/middle-eastern-balance-power-matures

LIDMAATSCHAP

Ja, ik neem een jaar abonnement op Expliciet Magazine, totdat ik schriftelijk weer opzeg.
Ik zal jaarlijks € 15,- contant voldoen, of overmaken op onderstaand bankrekening nummer.

NAAM: _____ M/V _____

STRAAT: _____ NR: _____

POSTCODE: _____ PLAATS: _____

GEBOORTE DATUM: _____ EMAIL @: _____

HANDTEKENING: _____

stuur deze bon + overschrijvingbewijs naar

***Abonnementen Service
Postbus 51043
3007 GA Rotterdam***

Ten name van Dhr. F. Babayigit
Nederland rekening nummer:
giro 7711613

of

Ten name van Expliciet Magazine
België rekening nummer:
735 - 000-6625-17

Ja, ik neem een jaar abonnement op Expliciet Magazine, totdat ik schriftelijk weer opzeg.
Ik zal jaarlijks € 15,- contant voldoen, of overmaken op onderstaand bankrekening nummer.

NAAM: _____ M/V _____

STRAAT: _____ NR: _____

POSTCODE: _____ PLAATS: _____

GEBOORTE DATUM: _____ EMAIL @: _____

HANDTEKENING: _____

stuur deze bon + overschrijvingbewijs naar

***Abonnementen Service
Postbus 51043
3007 GA Rotterdam***

Ten name van Dhr. F. Babayigit
Nederland rekening nummer:
giro 7711613

of

Ten name van Expliciet Magazine
België rekening nummer:
735 - 000-6625-17

ÉÉN 'AQIEDA

LAA ILAAHA ILL ALLAH MOHAMMAD AR RASOELALLAH

EEN BOEK

AL KORAN AL KARIEM

ÉÉN STAAT

DE ISLAMITISCHE STAAT MET DE WET VAN ALLAH (سُورَةُ الْحَٰكِمِ)

EEN OEMMA

WWW.EXPLICIET.NL